

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NUM. 31 — GENER - FEBRER DEL 1984

EDITAT PER L'ASSOCIACIO DE VEINS

Cobla-Orquestrina

LA PRINCIPAL DE LLAGOSTERA

Festa Major del 1932

- **Entrevistes: Enric Duran i Collell
Mariàngela Vilallonga i Vives
Llagostera Competició**
- **"Es tracta de la nostra supervivència"**
- **"Per Carnestoltes, molt vi i molts poca-soltes"**

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

**MATEU
FONT**

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36

Tel. 83 06 20

IVECO

TALLER MECÀNIC

R. Corominas

SERVEI DE GRUA

Reparacions en general

Ctra Sant Llorenç 83 05 78

LLAGOSTERA

Construcciones
**JOSE
Ramirez**

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

**Ramón
Gurnés**

RENAULT

Tel. 83 04 75

LLAGOSTERA

Sumari

- 3 - Pòrtic:
"Llagostera en la intimitat"
- 4 i 5 - Entrevista a
Enric Duran i Collell
- 6 - Temps i Coses
Per P. Parés C.
- 7 - Penúltim raonament.
AA. VV.
- 8 i 9 - Coses del Poble
- 10 i 11 - "El Pelegrí de Tossa"
Per J.V.B.
- 12 i 13 - "L'electrosexualitat d'en
Manuel".
Per la Flor del Carib
- 14 - "Síntesi cronològica..."
Per Emili Soler Vicens
- 15 - "La història del garrot".
Per Marc Delgado
- 16 i 17 - Carnestoltes
- 18 i 19 - Mariàngela Vilallonga:
doctora en
llengües clàssiques
- 20 a 22 - Es tracta de la nostra
supervivència
- 23 - D'aquí quatre dies..
Per Esteve
- 24 i 25 - Secció infantil.
- 26 i 27 - "Nicaragua: patria libre o
morir". Per J.V.B.
- 28 a 30 - Opinió
- 31 - Poesia
- 32 i 33 - Llagostera competició
- 34 i 35 - Cursa popular
- 36 i 37 - Esports
- 38 - Curiositats de l'àvia.
Mots encreuats.

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

PÒRTIC

LLAGOSTERA EN LA INTIMITAT

(Llegendes, cròniques i vivències)

Aquest és el títol del llibre de Josep Calvet i Amat, que editat pel Butlletí de Llagostera, amb el patrocini de l'Ajuntament de la Vila, es posarà a disposició del públic dintre pocs dies.

"Per retrobar l'origen d'aquest llibre cal evocar i reviure la seductora conversa mantinguda amb Josep Calvet aquella tarda de primavera de la qual sorgí l'entrevista publicada al Butlletí del mes de juny del 1981. El relat de la seva vida, alhora intensa i senzilla, ens captivà. I endintsant-nos en el seu món descobríem que a l'interior d'aquelles quatre parets hi batejava comprimit i vigorós el treball amassat al llarg de pràcticament tota una existència, sense altra raó que la que genera una íntima satisfacció difícil de justificar".

Així comença la introducció que hem fet a l'obra d'en Calvet.

"El Butlletí de Llagostera que des de fa pràcticament quatre anys sorgeix amb més o menys periodicitat i fermesa, aconseguix amb aquesta publicació incidir novament en la vida cultural del nostre poble assolint una nova fita que ha estat possible gràcies al finançament de l'Ajuntament. La intenció és que aquest llibre no sigui un fet aïllat i cal confiar en què en un futur proper puguem publicar-ne de nous".

Adjuntem una butlleta exclusivament per als anunciants, col·laboradors, socis i subscriptors. Serveix per adquirir el llibre a meitat de preu (50 per cent de descompte). També es pot beneficiar de la reducció tot nou subscriptor. L'edició és de 500 exemplars. El producte de la venda serà entregat a Josep Calvet.

* * *

La foto de portada és la Cobla Orquestrina La Principal de Llagostera. Sortia al programa de la F. M. de l'any 1932. Els músics components són (d'esquerra a dreta i començant a dalt): Joan Lloveras, Josep Pascual, Joan Lloset; Josep Solés, Sebastià Lloset, Toni Farriol, Francesc Ruiz; Josep Xerbau, Enric Duran, Rogeli Vilà i Josep Grau.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Concepció Buhigas, Vicenta Casamitjana, Albert Comas, Brigit Comas, Núria Comas, M.ª Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Lloset, Cesc Nuell, Jaume Riera, Roser Rodes, Elena Roget, Joan Ventura, Ruth Vert.

Llagostera, gener-febrer del 1984

Núm. 31

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

entrevista

Enric Duran i Collell

Són les dotze del migdia quan ens adrecem amb llapis i paper a la casa del nostre personatge. Una porta marró, l'entrada fosca i al fons una galeria plena de sol. Una taula rodona d'aquell temps i al costat l'Enric Duran, primet, bellugadís, ben posat: la seva corbata, la seva armilla, cara fina i cabell de ben pentinada neu.

Darrera els seus vuitanta-vuit anys s'hi amaga tota una història arrelada a Llagostera: el seu interès per la música ja des de molt petit, el seu esforç per mantenir l'orquestra i el treball del suro.

Foto J. Jovanet

—Quan vau començar a sentir afecció per la música?

—Des de molt petit em va agradar. Sempre era rera els músics.

—Teníeu algun familiar que fos músic?

—No, la meua afecció va estar una cosa espontània. El que em va ajudar va ser el meu germà gran, cantava en els cors del poble i estava immers en aquest ambient. Quan va arribar l'hora de decidir ell em va animar perquè tirés endavant.

—A quina edat vau dedicar-vos professionalment a la música?

—Vaig ingressar a la Principal de Llagostera quan tenia catorze o quinze anys. En aquells moments hi havia

dues orquestres al poble: la Principal, que era la més antiga, i la Moderna, composta pels músics més joves i fundada per en Martí Lloent, al qui anomenaven l'avi Andarín.

Dins la Principal hi havia en Benvingut Tapis, amb qui vaig tocar moltes sardanes a duo de tenores o bé de tiples.

Durant molt temps en Tapis i jo assajàvem junts. Amb l'ajuda del seu pare, que també era músic, havíem arribat a compondre algunes peces que interpretàvem pel carrer, a les tavernes i al Casino. Ell tocava la flauta, jo el clarinet i ho feiem bé. Els vells del poble ens aplaudien, fins i tot l'avi Andarín, les crítiques del qual solien ésser molt dures.

—Abans s'organitzaven més activitats musicals en els pobles, veritat?

—Sí, i tant!

Per Pasqua els homes anaven a cantar els goigs i les caramelles. Hi havia el costum de què les orquestres fessin serenates per les cases; els carrers les llogaven per fer sardanes, de tal manera que es tocaven en diferents punts del poble. Una altra costum era la de celebrar un sant cada diumenge: feiem missa i sardanes al matí i processó i ball a la tarda. Cobràvem quatre pesetes per tota la jornada.

—Era molt coneguda la Principal de Llagostera?

—Bé, antigament no, perquè les orquestres es quedaven en el seu poble, les úniques que sortien eren la Bisbal, la Principal de Perelada i la de Torroella. Per a les festes majors es llogaven orquestres de Barcelona.

Va ser l'any 1888, en un concurs de cobles organitzat a Barcelona, quan la Principal va sorprendre al jurat, amb una magnífica interpretació de la sardana de Pep Ventura anomenada "Toc d'oració". No se'n sabien avenir de què en un poble com Llagostera hi hagués una cobla que ho fes tan bé.

En aquest concurs hi participaven les millors cobles del moment. La Principal va obtenir el tercer premi. Malgrat això, quan jo era jove, sentia a dir als músics grans que els havien estafat el segon premi. Més endavant, quan jo feia de músic, la Principal ja era coneguda. Va ser una bona època.

—Sempre vau tocar amb la Principal de Llagostera?

—No, m'explico.

A la primera guerra mundial es produí una crisi a la indústria surera; tothom que sabia un altre ofici marxava cap altres comarques. Aquest fet repercutí també a les orquestres, que quedaren disoltes durant un any.

El meu company en Tapis i altres, fundaren una cobla a Barcelona. Demanaven que jo hi anés, però la meua mare era vídua i no la vaig voler deixar. Ella i jo treballàvem el suro a casa.

Sovint ajudava a les orquestres d'Arbúcies i Santa Coloma. Guanyava deu pessetes per cada lloguer. Després vaig tocar dos anys amb l'orquestra "La Punyalada" de Sant Feliu de Guíxols. Eren els anys 1921 i 1922. Durant aquest temps vaig conèixer en Juli Garreta, que formava part d'un septimí que els diumenges feia música de fons en un cinema mut.

Mentrestant la Moderna havia reemprès la seva feina.

Aviat m'hi vaig afegir. Al cap de poc, veient que la gent recordava més la Principal, vam decidir canviar el nom de la Moderna pel de la Principal de Llagostera. Aquest canvi no va ser registrat fins fa cosa de quinze anys.

Així començà una bona temporada. Fèiem concerts, sarsueles i els habituals balls i sardanes. Ens havíem reunit una colla de bons músics i l'orquestra sonava molt bé. Aquesta rauxa durà fins l'any 1936, en què s'inicià la guerra. Durant un llarg parèntesi es va perdre tota mena d'activitat.

—A què us vau dedicar durant aquest temps?

—Per sort no vaig haver d'anar a la guerra, malgrat havia rebut l'avís. Vaig fer de mecànic al taller Casadevall, fèiem granades de morter.

—I després de la guerra, què va passar amb la Principal?

—Una vegada més vam superar la crisi, l'orquestra tirà endavant. Però la guerra havia creat moltes dificultats, ja no era com abans. A la Principal venien músics joves que, un cop ensenyats, ens marxaven cap altres cobles. Els que havíem viscut l'època daurada de l'orquestra, cansats d'aquella situació, estàvem per deixar que se n'anés tot a rodar.

En alguna ocasió havia ajudat a la Selvatana i volien que m'incorporés a la cobla. Vaig estar a punt de fer-ho, però amb en Sebastià Llorent, que com jo era un dels veterans de la Principal de Llagostera, vam decidir aguantar-la.

Així vaig seguir fins a la jubilació.

—Quan temps fa que us vau retirar?

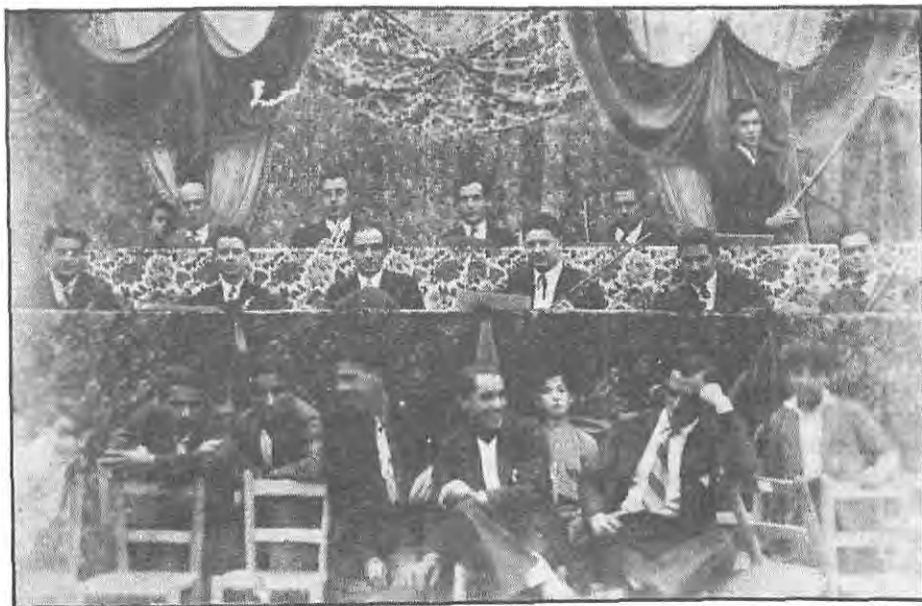
—Fa vint-i-quatre anys. Ara en tinc vuitanta-vuit.

—Teníeu alguna altra activitat a part de la música?

—Sí, la música sola no dóna per viure. Ajudava a casa en el treball del suro, fèiem carracs. De l'edat de deu o dotze anys, al meu germà i a mi ens hi feien ésser. Aprofitant totes les estones lliures feiem taps a mà, de bon matí, havent dinat, sortint de col·legi, havíem de treballar molt. Teníem poc temps per a nosaltres, però tot i així teníem les nostres afeccions. Recordo que quan tenia catorze anys vaig escriure algun vers a la revista local Chantecler.

—Quin procés seguia el treball del suro?

—Hi havia els peladors que anaven a bosc i pelaven els suros. Feien una tria

Vet aquí una fotografia de la Principal de Llagostera en un pintoresc envelat de l'època.

entre el suro gruixut, bo per fer taps i el pelegrí, més prim, no apte per aquest servei. El que es destinava per fer taps era bullit i es mantenia un temps estibat, procurant mantenir-lo humit. Passat el temps necessari se'n feien llesques i seguidament carracs. Els tapers, amb molta habilitat als dits, de cada carrac en feien sortir un tap. Amb el temps el treball del suro va passar a ser una indústria mecanitzada. Es van perdre molts llocs de treball.

—Vos heu viscut tota una època de transformacions.

—Sí, jo he vist fer-ho tot, l'aplicació del gas de carbur, l'electricitat, l'aigua corrent, els automòbils, avions...

Recordo quan els carrers s'il·luminaven amb llums de carbur. A l'entrada de fosc passava un home a encendre'ls i a les deu del vespre els apagava.

Anàvem a treballar a les sis del matí i era tan fosc el carrer que amb les presses de vegades topàvem.

L'Enric Duran ha estat sempre un home dinàmic, interessat per la marxa del món. Damunt la taula, el diari; a l'altra banda la televisió.

—Cada dia llegeixo el diari i escolto les notícies. M'agrada estar al corrent del que passa.

—Que li sembla la música d'avui?

—La música lleugera, en general, és molt dolenta; a part d'alguna excepció. Considero de molta qualitat cantants

com: Plácido Domingo, Josep Carres, Montserrat Caballé, Kraus, i altres.

—Què opineu de la situació actual?

Actualment la situació és desastrosa, si bé en molts aspectes s'ha avançat. La vida no és tan dura com abans; quan jo era petit anava a col·legi a les vuit del matí i, ni tan sols al pic de l'hivern, teníem cap mena de foc. Tots esperàvem l'hora del pati per parar el sol. Això tenint en compte que abans feia més fred que ara.

Però en general jo crec que el món està passant un període de convulsió.

El terrorisme, les drogues, l'amenaça nuclear, tot és fruit de les ambicions d'una part de la societat. L'afany de poder, el món del capital estan constantment amenaçant la naturalesa i els homes. Certs invents, que podrien millorar les condicions de vida, són utilitzats en perjudici de la col·lectivitat, perquè li treuen la feina.

Els governs potser voldrien arranjar-ho, però darrera seu es troben amb una màfia que no els deixa actuar. Tot sovint s'organitzen conferències de pau, que acaben amb un somriure, moltes estretes de mans, però la bugada segueix bruta com sempre.

temps i COSES

Tavernes (I)

I no. No ens referim a cap d'aquestes Tavernes o "Pubs" que tan de moda s'han posat, aquests últims anys. De cap manera. Volem parlar amb quelcom de llarguesa, de les nostres: **tavernes**. Per damunt de tot, d'aquelles miserables tavernotes de la nostra joventut. Les que, per causa sobretot de la mateixa misèria que embolcallava el país, sorgiren mesos després d'acabar-se la guerra civil del 36 al 39.

Quasi tots els fets que referirem, passaren en un poble, llunyà, de la vila en la qual vivim, vàrem néixer i hem viscut quasi sempre. Perdó se'm concedeixi per la redundància.

Anant dret a l'assumpte, dedicaré l'espai que a mi em sembla es mereix aquella excepcional Siseta Pou de la taverna Nova del poble de X... Celebraria que si algú té la gentilesa de llegir aquest article, tan verídric com la mateixa vida, pugui trobar en ella l'admiració, la senzilla però ferma admiració que també jo, notari com sóc, de la modestia i la poca-cosa, recordo d'ella.

La Siseta Pou, treballava al modestíssim i trist establiment de Rosa Boada. Aquesta, era una dona d'uns trenta anys, vídua de guerra, i mare de quatre fills: tres del seu home, i un que... Siseta, per aquelles dades, ja s'acostava a la seixantena, tot i que tenia la cara amb poques arrugues i el cabell només clapejat de blanc. S'havia llogat a la taverna, sense cobrar res. Només per les propines i la beguda "que necessités".

I com era una persona de les que l'aigua els feia por, si bé es mira, tampoc la soldada era massa curta. També cal afegir que si bé cap al tard potser les paraules se li entreveïssaven, no per això deixà mai de complir la seva obligació.

I anem als fets. Vet aquí, que un matí, cap al migdia, es presentà un senyor, amb totes les traces de voler dinar.

Aquell pobre home, que, en efecte, anava ben vestit, escampà la mirada per tot el diguem-ne, mobiliari de la Taverna Nova, i no cal ni dir que, sentiria angoixa i pena de tanta misèria i tanta brutícia. S'havia assegut en un banc, que s'allargava per tota l'única

taula existent. Algunes cadires de balca, reventades de tant de servir. Uns fogons de carbó, plens de fustes i pape-rots. Una forta pudor d'orins infantils, una sentor a humitat, a florit, a deixadesa i a timba de xurma pestil.lent. Va sentir dintre seu una forta sotragada emocional.

Però, la Siseta, tenia sempre per casos d'etiqueta, com ella deia, tenia, repetim, un davantal net, encara que un poc esfilagarçat, i amb el millor dels somriures es dirigí al Client.

—En què puc servir-lo, senyor...?

Semblà que, aquesta no esperada amabilitat, animés quelcom el senyor: —Voldria dinar... —se li escapà de dir.

—I què voldria per dinar...?

—Té arròs...?

—D'arròs, només en servim el diu-menge. I potser no li agradaria massa, que com ja sap, està tot racionat, i tampoc podem posar-hi res de bó.

—Tingués una llonza de tocino...

—Llonzes, diu...? Si només sentís la flaire d'una juro ben jurat, que cap gos em seguiria si s'hagués de córrer per agafar-la.

—I xai...? Una costelleta de xai a la brasa...

—Pel xai, mataria...! Tal i com dic!

—Potser vedella. No tindrà un bistec de vedella...?

—Senyor meu, aquesta casa no coneix ni practica ni permet en la seva cuina: aliments fora de control. No asmetem l'"estreperlo", entesos...?

—Tindrà, potser, un parell d'ous...?

—Això, la mestressa.

I cridant tan fort com pogué:

—Rosa...! Tens un parell d'ous...?

Silenciem la resposta de la mestressa de l'Hostal Nou.

—Tindrà una butifarra...? —feu el Client.

—No! No n'hi ha!

—I peix...?

—El peix, a mar, senyor.

Al final, aquell bon home ja cansat de demanar cridà com un esperitat:

—Doncs, voleu dir-me d'una punyetera vegada, què és el que es pot menjar a l'Hostal Nou, o vell, o ranci o resclosit...? Diguen-m'ho d'una vegada, cambrera sense rebost, mestressa sense dallonses, taverna sense vergonya...

—Ep! Pari el carro, senyor de males truga!

—Que pari, diguen...?

—I és clar, home...! Com aquest és un Restaurant de luxe i només volem que seguir el gust de cada Client, torro a demanar-li: Què vol menjar per dinar? Si s'escura una mica la cartera, i posa damunt d'aquesta taula, diners, calers, xavos, duros o pessetes: plata o bitllets, i me'ls dona, jo li portaré: arròs, bistecs de vedella, costelles de xai, mongetes, fesols i si massa m'empenya, fins ous i el cap de la mestressa...!

—D'acord. Per primera vegada he vingut i tampoc sabia el costum de la casa.

El senyor, butxaquejà una estona, com si els diners no volguessin sortir. A la fi semblà repensar-se, i preguntà a la Siseta:

—Vol dir-me on és el servei...?

I ella, dreta com un ciri, respongué tot ofesa:

—Si no és guenyo, aquí on em veu: Siseta Pou, servidora.

—no, em referia... sap? I el bon senyor feia algun gest prou entenedor. Quan el missatge arribà a Siseta, aquesta, tot rient, féu:

—Vol dir, a canviar l'aigua de les olives...?

—Sí, això mateix.

—Doncs, vagi a la quadra, sortint a l'esquerra, i faci la feina.

Havia passat més de mitja hora i la mestressa, en veure que la Siseta no sortia a comprar aliments, preguntà:

—I el senyor, noia...?

La minyona, afegí tot rient:

—A pas que anava quan sortí al pati, Roseta, aquest home ja serà a les envistes de Barcelona...

Penúltim raonament

Quedarà més ample el carrer?

Foto J. Jovanet

L'Ajuntament ens ha tramès el comunicat de què les Normes Subsidiàries han estat aprovades definitivament, al mateix temps ens notifiquen que han desestimat el nostre recurs de qualificar l'edifici de "L'Estanc de Dalt" com a monument d'interès històric-artístic de caràcter local. Decisió presa per l'anterior Consistori amb set vots a favor (C. i U.), tres abstencions (PSC), un en contra (PSUC). Resolució que ja havíem avançat en el núm. 27, corresponent al març-abril 83.

Des del moment que l'Esteve Fa, primer defensor de la casa de la Doma, ens va fer obrir els ulls, hem estat defensors de la conservació de la "Casa de l'Estanc", probablement el monument més ric que ens queda dins el casc urbà, tant per les característiques arquitectòniques, històriques i culturals, com pels diferents usos a què podria ésser destinada, respectant les seves peculiaritats.

La primera vegada que es va parlar del seu enderrocament, fou en haver finalitzat un ple del Consistori presidit per Narcís Casas. Fora de l'ordre del dia, un regidor va presentar un projecte de demolició i posterior construcció de pisos... —Com que el canvi era proper, la majoria van adoptar el paper de Pilatos. L'AA.VV. ens vam moure i el dia 11 de maig del 1978, la Comissió "Provincial" del Patrimoni-Històric-Artístic, prenia l'acord de què la "Casa de l'Estanc", reunia suficients requisits per ésser inclosa en el catàleg de Monuments Històrics-Artístics de caràcter local.

El mencionat informe va restar "oblidat" en algun calaix de l'Ajuntament... —El 24-gener-79, insistíem al

respecte;... i la resposta va ésser que sí, que s'havia rebut... El 21-gener-80, reiterem la nostra petició... la resposta de l'Ajuntament democràtic, va ésser confirmar que ja havien rebut l'escrit del Patrimoni...

Des d'un primer moment, pràcticament hem restat sols en la defensa de la "Casa de l'Estanc". Volem suposar que per aquest mal anomenat sentit del progrés molts veïns veuen aquest casaltot com un objectiu a destruir, sense pensar que al mateix temps, estan ensorrant una de les reminiscències més formoses que queden de les nostres arrels. Penseu —encara que sigui per uns moments—, que aquesta antiga masia, té més anys que qualsevol dels Estats d'Amèrica...

A les Normes Subsidiàries es parla de l'Aixamplament del carrer: —és que no estan inventades per aquest cas les direccions prohibides? —¿que potser es pensa fer el mateix al Sant Felip Neri, o és que simplement hi ha interessos que superen qualsevol raonament? —I el Museu d'Etnologia, no seria el lloc més idoni per instal·lar-ho? I el d'Arqueologia, que ningú s'atreveix a afrontar?

Es comença a sentir sovint que els Ajuntament de l'era democràtica a Llagostera, treballen molt de cara a la galeria, la precipitació amb el poli-esportiu i la Llar dels Jubilats en són bona mostra. En aquest cas, com a la "Crònica d'una mort anunciada" d'en G. Márquez, tothom sap que al final l'acabaran matant i els que ho poden impedir, no faran res.

Ens resta, l'últim raonament.

Associació de Veïns
"23 de febrer 1240"

AMB LA COL.LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÈS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

ROSTISSERIA N. DEULOFEU

Donzella, 31 - Tel. 83 09 62

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maïena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

COSES DEL POBLE

Festes de Nadal

La nit de Nadal, abans i després de la tradicional Missa del Gall, es va tornar a representar el Pessebre Vivent pels carrers de la part vella del poble, aprofitant els bonics racons per plasmar les diferents escenes. El dia de Sant Esteve també es va tornar a representar.

Aquest Pessebre Vivent està organitzat pel G.E. Bell Matí.

El dia de Sant Esteve, es va fer la quarta cursa popular pels carrers de Llagostera, amb un recorregut de deu quilòmetres. Hi van participar 294 persones, en les diferents categories. Estava organitzada per una colla de llagosterencs amb la col·laboració del Casino.

Hem de parlar també de la festa dels Reis, que ja va començar el dia de l'arribada del carter reial, que era a la plaça recollint les cartes de tots els nens i nenes.

El dia 5 de gener, a les 7 de la tarda, va començar la cavalcada dels Reis, arribaren a la plaça del Carril per anar fins a l'Ajuntament. Feren una parada a la plaça Catalunya, on actuaren les "majorettes", i una altra a l'Hospital.

Anaven tres carrosses ben ornamentades, seguides pels camions amb els regals, i davant les "majorettes".

Aquest any, igual que l'any passat, no s'han representat els populars "Pastorets". Esperem que aquesta antiga tradició no es perdi i algú s'animi en propers anys a fer la representació.

Centre de F. P. a Llagostera?

El dijous 1 de desembre del 1983, aparegué en "El Correo Catalán" una notícia que afecta el nostre poble.

Sembla ser que, segons dades de la Generalitat, durant els cursos 84/85, 85/86, 86/87, s'inauguraran a Catalunya un total de 49 centres escolars de B.U.P. i Formació Professional. Un d'aquests centres es preveu construir-lo a Llagostera, sempre i quan l'Ajuntament doni el vist i plau.

La importància de la notícia ens sembla tan gran que per una propera ocasió, amb més temps, volem aprofundir-la com es mereix.

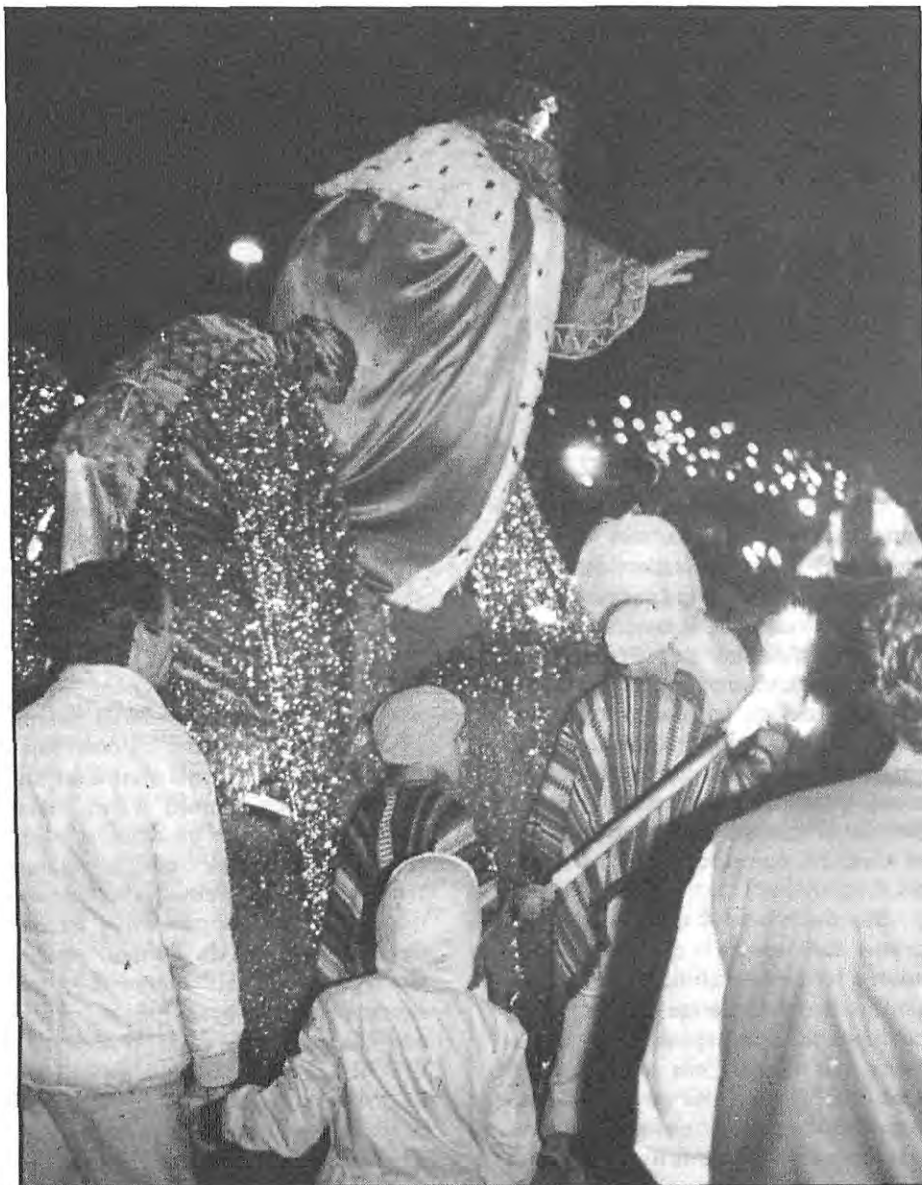

Foto Xavier Ruiz

Robatoris a Llagostera

De nou hem de parlar dels robatoris que s'han produït a Llagostera aquest passat mes de gener.

A mitjans de gener, van entrar a robar a la botiga de queviures de Can Fa, al passeig. Els lladres van entrar per la porta i van poder endur-se'n els diners del calaix.

La mateixa nit que van entrar a la botiga, van intentar fer-ho al bar El Dorado, del carrer Àngel Guimerà, però no ho van aconseguir.

També hi va haver un intent de robatori al supermercat de Can Puig, sense aconseguir-ho. Sembla ser que un dels lladres es va fer mal en intentar-ho, ja que van trobar sang a terra.

Al Saló Recreatiu Llagosterenc del passeig Romeu, van anar-hi dues vegades a robar. La primera vegada, abans de les festes de Nadal, uns nois van entrar-hi, amenaçant l'amo, ja que era a la tarda i encara era obert. I a primers de gener van tornar a entrar-hi, però de nit. No saben exactament què van poder endur-se'n.

A finals de gener, pel carrer de Sant Feliu, cap a les onze del vespre, uns nois atracaren un home, amenaçant-lo perquè els donés els diners. Segons sembla els atracadors no eren pas del poble.

Conferències-Col.loqui al Col.legi Públic "Lacustària" sobre estudis de B.U.P. i de F.P.

Com és costum d'uns anys ençà i a fi de tenir ben informats els alumnes de 8.ª, dels futurs estudis a realitzar una vegada acabada l'E.G.B., el Col.legi Públic "Lacustària" i la seva Associació de Pares d'Alumnes van organitzar dues Conferències-Col.loqui.

El 16/12/83 el Sr. Àngel Ortiz, professor de l'Institut Politècnic de Girona va exposar, amb tota mena de detalls, tot el referent als estudis de Formació Professional.

El 14/1/84 fou el professor de Batxillerat de l'Institut "Salvador Espriu", el Sr. Perfecte Moll, qui es referí als estudis de B.U.P.

Tant els alumnes com els pares que hi assistiren van fer moltes preguntes i sembla ser que en sortiren molt satisfets.

Col·lectiu de Redacció

ACTIVITATS EN EL COL·LEGI

El Nadal s'acostava i amb ell la il·lusió tornava als nostres cors. Com cada any hem intentat crear unes activitats i així un ambient per acollir el Nadal. Tots els cursos han preparat les seves activitats ajudats de les seves professores...

Els més petits, els de preescolar 1.ª, tots vestits de pastors, el dia 18 de desembre van representar la berenada dels pastors. Tots disfressats i amb la cara somrient en veure els seus pares que els miraven.

Els de preescolar 2.ª i els de primer van representar per separat diferents moments significatius del Nadal. Els de primer, els pastors que van adorar a Jesús i els de preescolar 2.ª, els dimonis i alguns àngels. Aquestes activitats s'han fet a diferents cursos però la resta del festival s'ha fet al saló d'actes. Cançons cantades pels nostres petits cantants de 2.ª i cançons de 3.ª i 4.ª. Els nostres petits flautistes de 5.ª ens van tocar una bonica cançó acompanyada per cants. Els de 8.ª han fet "Els Pastorets". Són els actors del nostre col·legi. Al principi estaven, com és normal, una mica nerviosos però en veure que els sortia bé i que era del gust del públic, se'ls passaren els nervis. Els personatges que intervingueren foren: el dormilec Samuel, Ruben acompanyat de la seva estimada bota i el seu apreciat vi, els pastors, l'Àngel,

l'Arcàngel, i els dimonis amb el seu dirigent en Satanàs que no deixa, en cap segon la seva fúria que l'acompanya a tots els llocs. També va intervenir el rodonet mesoner amb el seu fanalet i també els Reis que anaren a adorar Jesús que estava acompanyat per la Verge Maria i Sant Josep. Nosaltres intentàrem fer passar als nostres pares i amics, una estona entretinguda i creiem que ho vam aconseguir.

Assumpció Casas i Oliveras
Col·legi Ntra. Sra. del Carme

"UN ADÉU"

Adéu! paraula fàcil de dir, però que t'arriba al fons del cor, sobretot si és per acomiadar algú que no tornarà, algú que vas veure, potser fa poc, riure, però que ara el seu record et fa plorar.

Eren joves com nosaltres, no fa gaire estudiaven en les nostres aules. Van deixar-nos un buit al cor que solament l'omple l'esperança de veure-us de nou a la casa del Pare.

La Puríssima que tendrament estimem haurà estat la vostra última "ESTRELLA".

Adéu Marta, Dolors i Montserrat.

Col·legi Ntra. Sra. del Carme
Margarida Codina i Laviña

Com els últims anys, el grup Amics de la Sardana té previst organitzar el proper dia 23 d'abril, festa de Sant Jordi, la IV Trobada Sardanista a la Plaça Catalunya, amb les cobles-orquestres La Principal de Llagostera i Ciutat de Girona que amenitzaran la diada amb 24 sardanes repartides en matí i tarda.

Cal remarcar el caràcter totalment gratuït per a tothom que vulgui gaudir d'aquest dia dedicat senceraament a la nostra dansa i que supleix l'Aplec que es celebrava cada tardor a la nostra vila.

Amics de la Sardana

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

B
U
T
L
L
E
T
I
d
e
L
l
a
g
o
s
t
e
r
a

El Pelegrí de Tossa

La "pesta negra" havia portat la mort i el desesper a molts indrets de la Catalunya Medieval, que per gràcia dels calçasses d'en Fernando començava a ésser Espanya... Eren temps foscos, difícils, plens de supersticions. Els Inquisidors eren fiscals i jutges de la moral dels homes. En nom de Déu es van fer molts disbarats, però també, almenys així ens ho conten les llegendes, grans miracles. Ben a prop en va passar un..

"L'aparició de l'Àngel"

Tossa, com qualsevol altre poble, vivia cruament les conseqüències de l'epidèmia. Un bon dia, es trobava una dona dalt el castell quan se li va aparèixer un "Àngel" (!). Aquest, una vegada plegades les ales, li va dir amb veu celestial: "Si voleu lliurar-vos del mal, heu de matar un xai i la pell penjar-la del punt més alt del castell. Del costat que quedi negre, anireu amb processó cap aquella direcció, portant la imatge de Sant Sebastià que teniu arraconada a l'església —es veu que el tenien marginat—, i desapareixerà la pesta..."

Així es va fer i sembla que en un principi la peregrinació anava a Sant Sebastià (Palafrugell). Més tard, es va passar a Santa Coloma, probablement per ésser més a prop (que Déu-n'hi-do-amb-quaranta-quilòmetres!). Hi anava TOT EL POBLE, fins que van decidir nomenar un representant cada any i que aquest fos l'encarregat de complir el vot. De la pesta no se n'ha sabut res més...

Any rera any, al llarg de cinc centúries, el vot s'ha complert. En èpoques difícils, com a la guerra civil, es feia d'amagat. Dues o tres persones tenien cura de mantenir la tradició. (Com em deia un bon amic, què redimonis serà que només es poden mantenir les tradicions amb fins clericals?).

"El Pare Pelegrí"

El dia de Sant Sebastià, es fa una missa a les set del matí. Allà, el síndic dóna a conèixer qui és el Pare Pelegrí (fins aquell moment sempre es manté amb gran secret, fins i tot diuen que es fan apostes). L'elegit d'enguany, ja en feia tretze que ho tenia demanat... Sembla que l'anterior rector seguia criteris molt arbitraris; per dir-ho clarament, encara que s'hagués demanat molt abans, si no eres de "l'olla"... El curiós del cas és que Tossa, poble de poc més de dos mil habitants empadronats, d'una idiosincràdia ben peculiar (a les darreres eleccions municipals es presentaven nou candidatures), el Pele-

grí és unificador. Hi tenen una fe cega.

Els "culpables" de què jo anés al Pelegrí van ésser uns xicots de Sant Feliu (el trompetista i el misogin) que hi van per divertiment. Junt amb un company de Tossa —que se'm confessava totalment agnòstic, però que cada any hi va amb alguna prometença— i trenta-tres persones més (divuit dones, divuit homes) van fer el trajecte de Terranegra fins a Santa Coloma, descalços: trenta quilòmetres! En total, la peregrinació era de 695 persones, principalment de Tossa, després Santa Coloma, Sant Feliu, Vidreres, Sils... crec que era l'únic llagosterenc. Seria bo saber el que passava per la ment de tota aquesta gent i de totes les edats: fe?, promences?, creences?...

L'acte és evidentment religiós. El Pare Pelegrí i un sacerdot de veu potent, anaven resant el rosari. Al matí hi havia força pelegrins que responien, a la tarda havia minvat molt.

La sortida de Tossa a Terranegra —en certa manera només per als tossencs— va ésser a un ritme fort. A la

Al "Molí de la Selva" es fa el recompte, al passar el pont.

creuera de Can Mundet hi havia molta gent, vam esmorzar, mentre TVEC i TVC-3, començaven a agafar plans. Fins arribar al "Molí de la Selva" —quan es fa el recompte—, la marxa seguia dura, tot i que els descalços ho devien passar força més malament. Encara que també em feia gràcia veure dones amb talons!.. El dinar va ésser en uns paratges, per a mi desconeguts, suposo terreny de Vidreres. El Pare Pelegrí repartia petxines, i la gent s'asseia com podia a endrapar els entrepans... Al final, semblava un camp de batalla, deixalles, plàstics, llaunes, papers..., i jo que m'ho havia posat a la butxaca. Penso "Civilitzats, tanmateix"!

Aviat vam arribar a la carretera de Sils. Allà comença l'asfaltat fins a Santa Coloma. La pelegrinació cada vegada més lenta. El públic a veure'ns passar, cada vegada més nombrós. Pensava amb una cursa de bicicletes.

"Santa Coloma i olé"

Els descalços, pel seu vot sacrificat, tenen el dret d'anar al davant, després el Pare Pelegrí (al que s'ha de tractar de vos) i la gent que s'apilona per anar al seu costat. Amb un altre company de Sant Feliu que no havia sigut tan atrevit, vam decidir parar-nos a fer tocs en els bars de la carretera, única manera de donar marxa a la marxa, que esdevenia ja monòtona, fins i tot el capellà que incansable cridava les lletanies, havia abandonat (suposo que era difícil competir amb el soroll dels cotxes).

Parada a l'entrada de Santa Coloma, amb la gent força esgotada i amb ganes de descansar, però s'ha d'arribar a les sis... Molt de públic, ja només falten

les palmes... —Però el que sentim és el so d'un "PASODOBLE", ¡Sí senyors!, els colomencs van rebre els soferts pelegrins amb un pas-doble-de-cuyo-nombre-no-quiero-ni-acordar-me. —Estava exasperat, és possible tanta delicadesa?... Però aviat l'Al·leluia de Haendel em va retornar el bon ànim, i crec que tots ens sentíem un xic triomfadors. Uns per haver complert les seves promeses, els altres per haver fet una bona passejada, els meus companys per veure que tenen molt per descobrir en llur massoquisme, i jo que dic: AL·LELUIA!, malgrat tot el pasotisme, escepticisme i altres ismes, malgrat la meua condició de no creient, malgrat el dia que no s'apareix l'"Àngel" —que bona falta fa—, tinc goig de veure que encara hi ha gent que té FE, i per molts anys.

Una altra qüestió és la tornada a Tossa a l'endemà a la tarda. La seriositat i el sentiment és total. Els pelegrins, ja tots calçats, són rebuts multitudinàriament. Surt una processó sobre la processó dels pelegrins, en la que només hi participen els homes amb ciris de considerables dimensions —fàl·lics—, teòricament tots els de Tossa. Amb les autoritats al final, convidats il·lustres, la Guàrdia Civil, el rector amb l'Hòstia consagrada, i un convidat enigmàtic: un frare alt, amb una immensa barba llarga, com Lanza de Vasto. Al peu de la muralla s'encenen unes fogueres simbòliques, la pelegrinació s'està acabant. A les autoritats els espera un bon sopar amb el Pare Pelegrí, tot i que sembla que l'any passat, com que aquest era de baixa condició social no el van convidar. La glòria del cel no es guanya en quatre dies...

Joaquim Ventura Brugulat

30 quilòmetres descalços...

L'electrosexualitat d'en Manuel

Quan em contaren la història d'en Manuel, només encertava a recordar d'ell aquell esguard perdut que semblava passar pel damunt de tot sense copsar res:

Ara conec molt millor la seva vida. La puixança dels quaranta anys de glòria el desarrelà del seu país, arrossegant-lo nord amunt cap a les nostres terres, a conviure amb aquesta gent assenyada i seriosa que li costava tant comprendre.

A ell li bullia la sang a les venes, i gaudia barrejant-la amb vi fins que l'Andalusia amarga que duia clavada en el més profund del seu cos li sorgia a glopades de fel. Parlava a crits, desmesuradament, com per agegantar la petitesa de pedra desvalguda sota el pes d'una història adversa. Amb exactitud, ningú sap situar l'inici de l'amor foll d'en Manuel, d'un amor forjat en el més absolut secret, nodrit de neguits, silencis i clandestinitat.

Hom suposa que feia ja temps que mantenia un penós combat íntim per foragitar la força química que el rosegava, per allunyar-se d'aquella passió impossible i arrauxada que transgredia tots els preceptes.

Li calgué sobreposar-se a moltes hores d'angoixa abans d'acceptar la puresa del seu sentiment, abans de convèncer-se de què el seu amor tenia sentit.

Diuen que en Manuel havia canviat molt. D'un capgirell la seva irresponsabilitat va esdevenir mesura i la seva deixadesa, pulcritud. Quan els companys arribaven a l'obra, ell ja hi era. A l'hora de plegar, sense dir res, hi restava encara una estona. Havia polit tant la formigonera, que semblava d'acer inoxidable.

Tard o d'hora però, tot acaba per sortir a la llum, i el motiu d'aquella desconcertant conducta també va descobrir-se. Succeí un vespre al llarg del qual va veure en excés, molt més que de costum; els companys observaren preocupats com Manuel abandonava el bar de forma inútilment sigilosa després d'intentar encertar infructuosament en tres ocasions la porta. Temerosos dels perills als quals podia veure's abocat en el seu estat decidiren seguir-lo. El seu pas, tentinejant però ràpid, els conduí fins l'obra sense que aconseguissin assolir-lo.

Allí, a l'empar de les ombres de la nit protegiren encuriosits la seva presència. Fou aleshores quan el veieren ple de tendresa abraçat a la formigonera, el cap recolzat dolçament i els ulls perduts més enllà de qualsevol imatge.

Afinant l'orella sentiren com balbucejava que ella sí l'entenia, que només ella li era fidel... "...l'amor no té seny, molts savis ho han dit, i tu em tens el cor robat perquè l'amor realment no és sinó companyia i comprensió.

Nosaltres, quantes hores hem

compartit en vint anys que faig de manobre? Junts hem passat els hiverns més freds, les glaçades més punyents i els sols més exauridors. Qui em coneix millor que tu, si al teu costat vaig néixer i he envellit...?"

L'encomiable intenció de mantenir tot allò que havien vist i sentit en una prudent reserva, la diluï ràpidament la singular força de la història. El fet aviat va córrer de llavis en llavis fins esdevenir de domini públic.

Si insòlita fou la conducta d'en Manuel, més insòlita va ésser la reacció de la població. El succeís, lluny d'escandalitzar i desencadenar censures i condemnes generals, incidí de forma determinadament diferent i en certa mesura extraordinària.

La història de l'amor foll d'en Manuel, activà el sentiment propi dels sers humans pel qual un estima allò que els altres estimen, i sent interès per allò que els altres n'hi senten.

Tothom començà a dirigir l'esguard més amorosidament cap els objectes animats que ens envolten. L'administratiu notà de sobte un aprecí especial per la màquina d'escriure —ben mirada té el seu encís, comentava—, el mecànic s'enamorà de la clau anglesa, la mestressa de casa mirava amb ulls tendres la picadora moulinex, els conductors vivien un idil·lic cec amb els automòbils i pel carrer els vianants s'abraçaven als semàfors.

El trasbals, no cal dir-ho, era indescriptible; les sòlides estructures de la vida social s'ensorraven; el sistema econòmic fonamentat en la substitució i dilapidació dels objectes de consum es desbaratava de soca a arrel degut a què ningú es desprenia dels electrodomèstics estimats. La convivència esdevenia crítica i sovint insostenible. En tenir l'adulteri molt més a l'abast, la gelosia aflorava contínuament.

"Què feies tancat al lavabo amb la Philips?" "I tu, per què mires lascivament la torradora de pa, eh?". Aquella tibantor no podia prolongar-se o tot hagués acabat per esclatar.

Sortosament, la superioritat, a la qual correspon, va intervenir a temps i enèrgicament. Censurà, perseguí i reprimí sense treva i a tort i a dret, aquells enamoraments col·lectius que els medis de comunicació amb el seu deler de posar etiquetes a tot (no sempre apropiadament) anomenaven: electrosexualitat.

Com és natural, no fou possible abolir de mig a mig un sentiment tan escampat, però sí reeixiren en bandejar-lo de la vida pública i reduir-lo a la clandestinitat. No dubteu però que encara avui molts el cultiven.

I és que hi ha màquines d'escriure tan formoses i garrides...!

La flor del Carib

COMERCIAL 26

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telefon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TALLERS
 Juan Puig

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

DIHABSA FINQUES

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

DISC-MUSIC

Discs - «Cassettes» - «Posters» - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO-CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

Síntesi cronològica de la Prehistòria i Història de Llagostera i Comarca

Núm. 3

De les coves fins a l'època dels metalls

A UN MILIÓ D'ANYS ABANS DE CRIST.— Època anomenada Paleolític Inferior, classificada com *Cultura Abbevilliana*, entremig de les glaciacions de GUNS, a les regions catalanes ja hi havia habitants que es resguardaven a les cavernes deixant-hi alguns testimonis.

Tenien com a armes o eines de treball els còdols tallats anomenats CHOPPERS CENSILLS que fabricaven colpejant-los amb una altra pedra o palet de riu.

Al voltant de Llagostera s'han trobat algunes peces: A Bruguera, a Panedes i a Can Nadal, totes en camp lliure, el que fa suposar que en no haver-hi cavernes vivien en barraques de llenya com les dels carboners de fa pocs anys.

A MIG MILIÓ.— En la mateixa època del Paleolític Inferior, la *Cultura s'anomena Achenliana* durant les glaciacions de MINDEL en què els homes utilitzaven CHOPPERS BIFASOS, pedres més treballades que les anteriors perquè fossin més tallants i les feien servir com les primeres amb el puny sense cap altre complement.

A Pla de la Selva se n'han trobat moltes. A Llagostera també algunes a Can Costa de Verneda, a Can Morató de Panedes i a Can Nadal de Ridaura.

A CENT MIL.— En el període glacial de WURN I, continua el Paleolític Inferior amb la *Cultura Mosteriana* en què els homes anaven perfeccionant les seves eines deixant PETITS BIFASOS, poliedres i PECES DISCOIDALS més contundents, servien per esmicolar carn, ossos, i pells, tenint l'avantatge que essent més petites i de menys pes era més fàcil transportar-les per les tribus nòmades. A Llagostera també se n'han trobat algunes.

A CINQUANTA MIL.— A l'Època del Paleolític Mitjà, en el període glacial de WURN II, la *Cultura s'anomena Perigordiana* deixant RASCADORS, BURINS i GANIVETS de Sílex i de Quars, pedres molt més dures i tallants que les anteriors, i que servien per polir i foradar pals, ossos i petxines, per tallar carns i curtir pells.

A Cal Cois de Maçanet se n'han trobat de molt grolleres. A Llagostera de més fines amb tècnica anomenada LEVALLOIS.

A VINT-I-CINC MIL.— Del període de WURN III, en el Paleolític Superior de la *Cultura Gravetiana*: a les costes i a l'interior de Catalunya s'han trobat a més d'eines de pedra, arpons i puntes d'os i de fusta demostrant que també pescaven peix.

En aquells temps els únics camins per anar a l'interior eren els rius i rieres, l'altre eren boscos impenetrables i aiguamolls plens de feres i serps. Les famílies buscaven a la vora dels rius terrasses netes, assolellades i a resguard dels vents, per ésser els únics llocs habitables on han deixat les mostres de la seva existència.

A Llagostera solament s'han trobat fletxes i esclats de sílex i quars que enganxaven o encastaven a pals de fusta per a la defensa i per a la caça ja que la pesca era molt petita.

A DEU MIL ANYS.— Continua el Paleolític Superior amb el període glacial de WURN IV, amb la *Cultura Magdalenense*. Al voltant de Llagostera tots els jaciments d'aquesta època són superficials degut al poc gruix dels sediments, ja que el terreny és de granet compacte, sense buits ni fisures. Per altra part els emplaçaments són grans pel que fa suposar que eren tallers o poblats de famílies nombroses. En trobar-s'hi peces de diferents cultures i èpoques barrejades, fa pensar que les famílies es succeïen en el mateix lloc i per mils d'anys.

A Can Crispins de Llagostera és un emplaçament molt gran on s'han trobat moltes fletxes, raspadors, ganivets, burins i esclats de diferents tipus. Altres estacions més petites són a Verneda, a Panedes, a Trenquinell, al veïnat del Pi i d'altres.

A Sant Benet de les muntanyes de Solius i al Mas Rissech de Llagostera s'han trobat tallers de micròlits de sílex i quars que encastaven a pals corbats per fer-los servir de serra o falç.

A CINC MIL.— Passades les últimes glaciacions i encara en el Paleolític Superior *Cultura Epigravetiana* a més d'utilitzar les eines anomenades, fabricaven generalment amb pedra basàltica, les destrals que lligaven a un pal

amb nervis de bèstia; era una eina o arma molt més contundent, que a més servia per tallar ossos i llenya. Els enterraments d'aquesta època es feien en petits dolmens anomenats CISTES on hi posaven els cadàvers arronsats, enterrats de terra i pedres.

Al voltant de Llagostera en tenim molts: a Romanyà, a Montagut, a Montllor, a la Mare de Déu de Gràcia, al Molí d'en Rissech.

A TRES MIL.— Període Megalític del Paleolític Superior *Cultura Tar-densiana*. L'home ja feia monuments funeraris i commemoratius, com els Menhirs, Cromlecs i Dolmens per a enterraments ja allargassats. En tenim constància a les Gavarres, a Romanyà i a Bell-lloc, tots a l'esquerra del Ridaura. Però, segurament per diferència de cultura, a la part dreta d'aquest riu no hi ha dolmens, solament Menhirs i Cistes i moltes coves de pedra sobre pedra arreglades i completades amb altres pedres per tenir la mateixa utilitat que els Dolmens, com les de Can Duran, Sant Baldiri, Sant Grau, Can Cabanyes, Puig de les Cadiretes, Montllor, La Ruiria i d'altres on s'han trobat petites destrals botives i collarets de pedra, petxina i os.

També al voltant d'aquests monuments i a les roques planes, hi ha uns sots com olles que segons sembla amb un pal podria haver servit com a mà de morter per molrar grans, arrels o herbes per fer suc i medicaments.

A can Cabanyes de Montagut, hi ha un bloc de pedra de granet d'un metre i mig cúbic una mica inclinat amb unes canals gravades formant un quadre partit amb una diagonal i dirigida cap a la part baixa com si fos un gallet per recollir líquids. Amb una mica de fantasia podria haver estat un ALTAR de SACRIFICIS ja que allà mateix hi ha una roca ferma de dos metres d'altura amb un sitial a dalt, per pujar-hi hi ha uns escalons tallats a propòsit formant escala per anar al sitial com si fos una tribuna. Al voltant, molt aprop hi ha un dolmen molt bonic, i en un rodal d'uns dos-cents metres existeixen quatre cistes i també hi havia hagut un gran menhir avui desaparegut.

Emili Soler i Vicens
Col·laborador del Centre
d'Investigacions LACUSTÀRIA

Cin t e t, ens explica:

L'història del Garrot

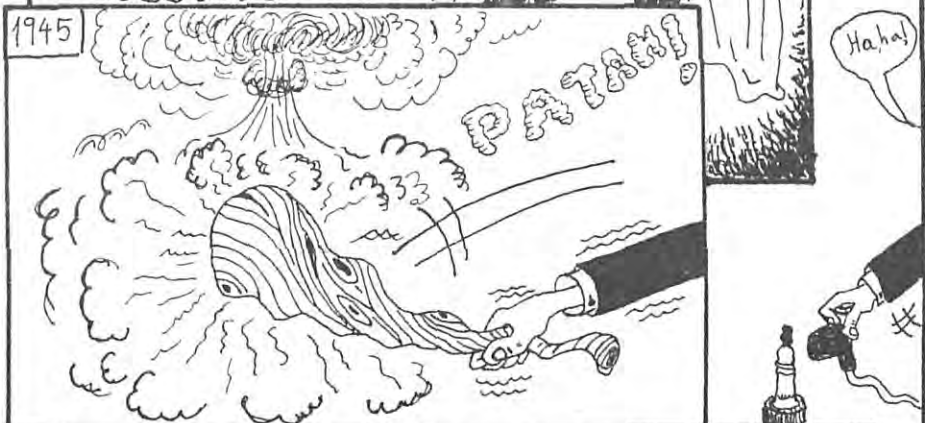
Ja en Temps Primaris, l'home posava la seva vida a les seves disputes amb el garrot.

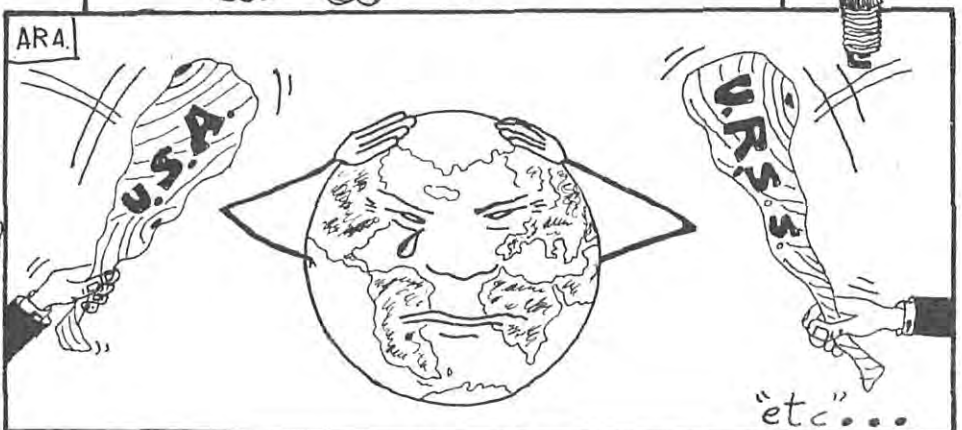
Seguin el recorregut del temps. Veiem que de diferents maneres, el garrot domina a la societat.

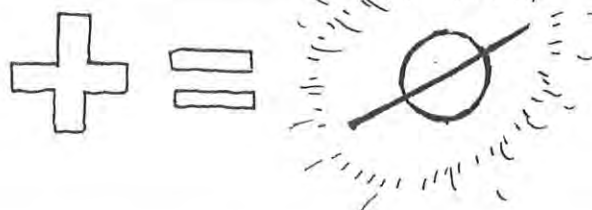
Així, el garrot arribà a produir grans desgràcies, amb repercussions mundials. (Sembla mentida, veritat?)

Finalment arribà l'era, i a pesar de les experiències viscudes, l'home és un garrot, ara son dos els que amenacen infantilment el món.

Amb aquests breus dades, si els sumem entre ells, el resultat és igual a conjunt. Veieu, és dir: res d'ores... Clap!

Marc

Pel temps de les Carnestoltes: Molt vi i molts poca-soltes

Cada any en arribar aquestes dates fem referència al Carnestoltes. L'amic Tià que en altres números ens ha parlat dels Carnavals que s'havien fet a Llagostera, ens ha fet arribar el programa que reproduïm de l'any 1928. El text de Joan Amades ens confirma que el Carnestoltes de Llagostera tenia renom i fins i tot un ball amb música especial per a la festa. Veiem que en altres pobles s'ha aconseguit recuperar el Carnestoltes i fan grans festes. A Llagostera preferim (?) la Quaresma ..

El Ball del barret, de Llagostera de la Selva, recollit per l'autor. Transcripció musical del mestre J. Tomàs.

"VELLA CANCÓ DE CARNAVAL"

recollida per R.B.P.

*Un martes de Carnaval de gitana me vestí,
y me fuí al Salón de Baile donde allí mi novio vi
"Oye tú, linda gitana, prenda de mi corazón,
haz el favor de decirme la suerte que tengo yo".
Tu eres guapo, bien lo sabes, y tienes buen corazón,
pero tienes una falta que eres un calaverón.
Dos amores tienes juntos, pronto te los digo yo,
una es alta y morena, y la otra rubia como el sol.
Cásate con la morena que serás afortunado,
y si te casas con la rubia serás un desgraciado.
"Todos los gustos me quitas, y este no me lo quitarás,
me casaré con la rubia aunque sea un desgraciado".
Adiós Pepe!, yo me voy, si quieres saber quién soy,
soy tu novia, la morena.*

"EL BALL DEL BARRET"

"A Llagostera la possessió d'un barret d'aquest aire comportava la jerarquia carnestoltesca i venia a ésser com la corona que dóna signe de reialesa. El qui l'any anterior havia fet de Carnestoltes sortia a ballar cofat amb la seva insígnia. Tot ballant, l'altra fadrinalla s'esforçava per prendre-l'hi; durant el ball, molt mogut i esborrajat, el barret canviava diverses vegades de possessor, i el qui el tenia en acabar el ball, restava elegit heroi i cabdill de la gresca i podia ostentar el seu distintiu jeràrquic sense temor que ningú tractés de prendre-l'hi; finides les Carnestoltes, havia de guardar el barret fins a l'any vinent, en què, com el seu predecessor, hauria de sortir a defensar àrdidament la insígnia si tenia interès a conservar el càrrec. El "Ball del Barret" cau dins la mateixa categoria que els diversos balls d'enginy que tenim ja referits, els quals són del mateix ordre que les nombroses proves de resistència, enginy i capacitat a què eren sotmesos, segons ens conta la rondalla, els qui aspiraven a un càrrec o a la mà d'una princesa la possessió de la qual comportava l'assoliment de la reialesa'".

(Text i gravats del
"Costumari Català
de Joan Amades".
Vol. II)

CASSINO LLAGOSTERENC

CARNESTOLTES DE 1928

EXTRAORDINARIS BALLS,
CONCERTS I SARDANES

amenitzats per la tan renombrada
COBLA-ORQUESTRA

ANTIGA PEP
DE FIGUERAS

DIES 19, 20 i 21 DE FEBRER

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

Durant aquets dies de Carnaval es re-
petiran els originals i colossals BALLS

EL GLOBO
PINYATA
DEL FANALET
Que seran a petició d'alguns joves d'aquesta Vila
ORDRE DEL PROGRAMA

DIA 19

A LES XII.—Sardanes a la Plassa de la Industria, titulades:
La Competencia

Dintre el Bosch

JOSEP M.ª RUERA

A. PEREZ MOYA

TARDE a les III.—Seleccions sardanes, que tenen per nom

Conte de Fades.

Frivola

Riallera

JOSEP M.ª RUERA

VINYALS

AIGUAVELLA

Seguidament donarà començ un lluit BALL en el

SALÓ RECOLONS

NIT a les X. — **GRAN CONCERT** en el SALÓ

Café DEL CASSINO LLAGOSTERENC posant en programa

Xispes Eléctriques (Obligat a contrabaix)

Russíu Rapsodie.

Seguidament es començarà l'esperantant

Ball del Globo

en el SALÓ
Saló - Teatre del Cassino

DIA 20

A LES XII.—Sardanes a la Plassa de la Industria

L'atmetller

A. BOLEN

L'aplec

BASH

TARDE A LES III.—Sardanes a la Plassa

Recorts de Tossa

A. MONER

Tendre Col-loqui

J. VINYALS

L'amie Boix

ROSSELL

I BALL EN EL SALÓ TEATRE DEL CASSINO

NIT A LES X.—

EXTRAORDINARI CONCERT

AL SALÓ CAFÉ DEL CASSINO

tocantse les següents peces:

SUITE EGYPIENC

NOSTRA ANIMA

Acabat el concert

Ball del Fanalet

EN EL SALÓ - TEATRE.

DIA 21

A LES XII.—Sardanes

Capvesprada

GRATACOS

Paquita

ROSSELL

TARDE A LES III.—Sardanes

L'aplec de Sant Boi

QUER

Rosa de Jericó

LEENAS

Les noces de la meva cosineta

SAUS

Seguidament

GRAN BALL
en el Saló Teatre

NIT A LES X.—**GRAN CONCERT**
posant en programa

La Calesera

ALONSO

Marconi (GRAN VALS JOTA)

I EL EXTRAORDINARI

BALL DE PINYATA

AMB UN GRAN ESTOL DE PREMIS

NOTAS

Per a aquets BALLS està avisada l'ambulancia de la Creu Roja per a puguer recollir els ferits després de la BATALLA DE BOLES.

—La Comissió es reserva el dret de variar el programa si causes ho exigeixin

LA COMISSIÓ

Programa
que no té
el càstig
de l'oblit

Per en Tià.

MARIÀNGELA VILALLONGA:

Doctora en llengües clàssiques

Hem estat amb la Mariàngela Vilallonga, per parlar de la tesi que l'ha permès doctorar-se en clàssiques amb la millor de les qualificacions: excel·lent unànime cum laude. També ens ha parlat de la seva feina en general.

La tesi és sobre un humanista català de la segona meitat del segle XV i es titula "Vida i Obra de Jeroni Pau". És la tercera que es llegeix a Girona. Respecte a això la Mariàngela ens comenta:

—No podria haver-la llegit a cap altre lloc. Jo sempre he estat a Girona. Tants anys fa que funciona el col·legi universitari com anys fa que jo hi sóc. Primer com alumna i després com a professora.

Vaig acabar PREU l'any 1969 a l'Institut de Girona. Aquell estiu vaig decidir fer filosofia i lletres a Girona. Jo havia d'anar a Barcelona però em vaig quedar aquí. Després dels tres primers cursos vaig anar a Bellaterra a fer els dos anys del segon cicle ja que al CUG (Col·legi Universitari de Girona) no es pot fer. En acabar, de seguida vaig tornar cap aquí.

—Com va sortir la idea de fer la tesi?

—Volia fer la tesina sobre l'acta de

consagració de la catedral de Girona i anava molt per l'arxiu capitular. Al final no va anar bé i vaig treballar sobre Horaci. Va ser així que vaig veure un manuscrit d'en Pere Miquel Carbonell. Em va semblar molt interessant i vaig fer un índex apuntant algunes dades només per tenir-les. En Francisco Rico, catedràtic de literatures hispàniques de l'autònoma de Barcelona, que ha estat qui m'ha dirigit la tesi, en saber que jo treballava per l'arxiu va preguntar-me si havia vist aquest manuscrit. Jo vaig dir-li que sí i que precisament tenia unes notes preses. Va voler veure-les i van semblar-li molt interessants. Llavors va oferir-me fer la tesi amb ell sobre l'obra de Jeroni Pau. Va ser doncs una cosa ben casual, però a mi ja sempre m'havia agradat.

—Quina relació hi ha entre Pere Miquel Carbonell i en Jeroni Pau?

—Si coneixem avui en Jeroni Pau és gràcies en Pere Miquel Carbonell, el seu cosí, al qual Pau assessorà.

—Quina ha estat la teva feina?

—Una primera part consisteix en estudiar la seva biografia. Aquesta només estava estudiada en uns pocs aspectes molt concrets. Moltes dades no eren conegudes i jo en faig l'aportació.

La segona part de l'estudi és molt més extensa que la primera i consisteix en editar i estudiar l'obra. Només una obreta sobre la ciutat de Barcelona ja estava estudiada la resta era tota inèdita.

—Concretament, com ho has fet?

—He seguit el seu recorregut per Roma, eix cultural de l'època, el qual m'ha exigut desplaçar-m'hi varies vegades.

El món dels curials espanyols del segle XV és una font enorme. En els arxius hi ha moltíssima cosa a fer, no tot està catalogat... Potser d'aquí un temps es trobi alguna dada que em faltava per encaixar en el puzzle de la seva biografia. Això passa sempre en treballs d'aquest tipus.

Així doncs, primer he buscat en l'arxiu per trobar l'obra. Llavors he hagut de transcriure els textos, ja que estan en lletres diferents i no puntuats. Seguidament cal fixar-los. Fixar un text consisteix en aconseguir tenir-lo tal com l'autor l'havia escrit ja que pot haver canviat en passar-lo els copistes, etc... Fet això ja es pot estudiar l'obra amb una doble finalitat: la primera per treure'n dades per a la biografia i la segona per veure com és la seva obra.

He treballat amb una bibliografia força extensa: he consultat unes quatre-centes obres.

—Com has estructurat la tesi?

—L'he presentada en tres volums. En el primer hi ha la biografia i l'estudi de l'obra. En el segon, l'edició dels textos i la traducció en català (vers, prosa, epístoles. També un comentari individual de les obres. En el tercer volum l'apartat crític, les notes a peu de pàgina i l'apèndix.

—Què és això de l'apart crític?

—L'edició que he fet dels textos és el que s'anomena una edició crítica. Aquesta s'ha fet després de comparar els diferents manuscrits sobre la mateixa obra, intentant que sigui la més propera possible a l'obra original. S'assenyalen però, els trets distintius de les diferents còpies: grafies significatives, correccions fetes en els mateixos manuscrits, errors trobats, o altres característiques avaluable, i si hi ha algun ratllat, etc... Això representa una feina enorme, encara que no es vegi.

—I l'apèndix, en què consisteix?

—En l'edició d'alguns textos relacionats amb l'autor: cartes, facsímils dels incunables utilitzats, etc...

El motiu de què siguin tres volums és purament funcional. De fet, el segon i el tercer s'haurien de compaginar, però això ja ho farà la impremta quan s'editi la tesi.

—Parla'ns d'en Jeroni Pau.

—Neix entorn l'any 1458 a Barcelona en una família ben relacionada amb la reialesa. Coneix Roderic de Borja, futur Alexandre VI, qui li dona la possibilitat d'estudiar a Itàlia i treballar amb ell a la cúria vaticana, on comença a escriure coses com "Sobre els rius i les muntanyes d'Espanya". Aquí hi estarà 17 anys treballant de "funcionari curial", la qual cosa li permet relacionar-se amb humanistes italians que l'influiran molt. El seu cercle d'amics era molt ampli. Entre els millors hi havia en Paolo Pompilio, retòric romà, professor de la universitat de Roma.

Hi ha la hipòtesi que diu que havia estat bibliotecari del Vaticà, però jo demostro la seva falsetat.

Quan Alexandre VI és Papa, ell torna a Barcelona malalt. És l'any 1492 i ja no escriurà més. El 1497 mor.

Va ésser canonge de Vic i de Barcelona i en l'últim temps va assessorar el seu cosí Pere Miquel Carbonell, el qual era arxiver de la Corona d'Aragó i historiador. El va induir a fer una sèrie d'obres que ell mateix corregia.

Tota l'obra de Jeroni Pau és en llatí. És un perfecte humanista.

—Què comporta això de ser un humanista?

—Ell està completament incorporat a l'època. És el Renaixement: les obres segueixen la tradició clàssica. L'obra del mateix Pau pot semblar un plagi, fins i tot de la manera que jo la presento, anomenant les fonts. Tanmateix, el concepte de plagi en la literatura és un concepte relativament nou, dels segles XIX i XX. Els erudits estaven conven-

Lectura de la tesi doctoral davant del tribunal qualificador.

(Foto Comalat)

çuts que ja tot estava dit i per tant es tractava d'anar recreant els mateixos temes que havien tractat els clàssics.

—Abans has parlat de la impremta. Es solen editar les tesis?

—No totes. Aquesta sí que es publicarà. Això depèn de la sort i del contingut de la tesi. Serà un llibre d'unes 600 pàgines. Treuré algunes coses de la tesi per fer-ne articles, ja que el llibre queda amb prou unitat i coherència.

—És important l'aportació que fas en el context de la nostra història?

—He treballat en un camp totalment verge ja que els humanistes catalans no s'han estudiat abans perquè llur obra és en llatí, i a més a més molta no es coneix. El primer estudiat exhaustivament és aquest. Abans s'ha estudiat el Cardenal Margarit, però ell té l'obra en català. Altres, com en Joan Ramon Ferrer, estan estudiats com ho estava en J. Pau abans de fer jo la tesi. En la segona meitat del segle XV hi ha una llacuna en la història de la nostra cultura. Però calen molts estudis monogràfics d'aquest tipus per poder fer llavors un estudi literari de conjunt.

—Continuaràs treballant en aquest camp?

—Sí, això és el que continuaré fent, juntament amb altres activitats que ara ja faig.

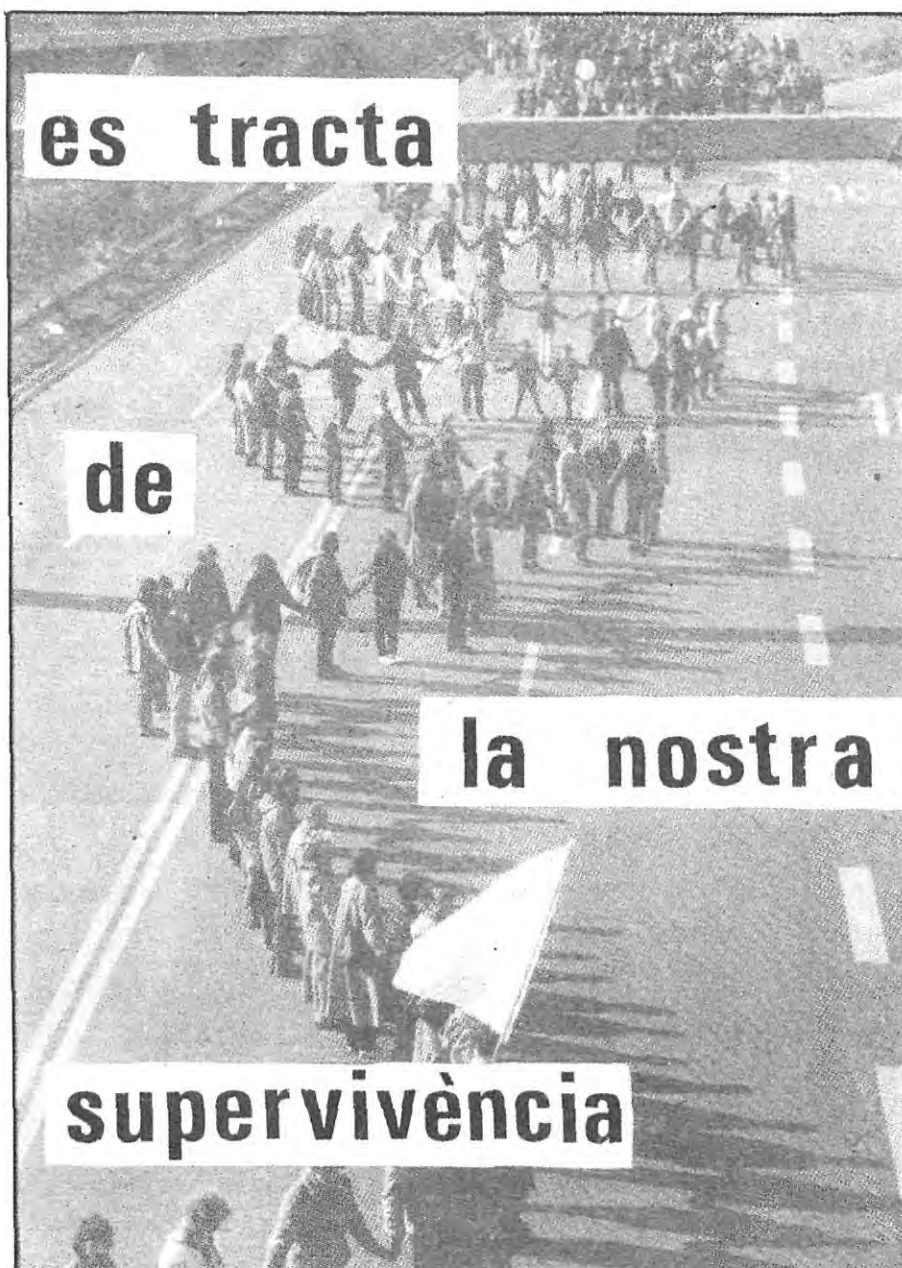
—Quines són aquestes?

—Actualment dono classes al CUG i sóc membre d'un grup que prepara un diccionari llatí-català per a la Gran Enciclopèdia Catalana. Ja fa un any que hi col·laboro. Penso que això és important per al país i cal per a la normalització lingüística.

—Quina és la teva relació amb Llagostera?

—Sempre he vingut, però en qüestió de feina no puc fer-hi res. Bé, el que sí podria fer, si interessés, són coses com conferències o cursos d'alguna cosa. Durant aquests dos últims anys he estat coordinadora de filologia a Girona i hem fet força coses, malgrat jo conegui més el món llatí que el món català.

Anys enrera, quan feia segon i tercer de filosofia i lletres vaig donar classes de llatí al CLA (Col·legi Lliure Adoptat). També, mentre feia cinquè, sisè i preu, vaig fer magisteri per lliure a la Normal i les pràctiques les vaig realitzar al col·legi nacional. Sempre m'he sentit de Llagostera.

Vivim en un món carregat de tensions molt greus, entre els homes i la natura. Sabem que buscar solucions en aquest àmbit suposa esforç i risc, ja que entrem en el camp de diferents experiències, ideologies i interessos. Segons això, som conscients que és molt difícil trobar amplis consensos, indispensables per portar a terme projectes concrets.

No fa falta realitzar enquestes amb mètodes rigurosos per arribar a la conclusió de què la immensa majoria de la gent vol la pau. Tanmateix, l'opinió pública no troba força per respondre amb una negativa a les pressions que arriben des de dalt i fan tendir al conflicte armat.

Així arribem al punt decisiu: podem fer alguna cosa? Necessitem polítics i estadistes de la pau, tant com pedagogs de la pau; necessitem un canvi de mentalitat. Només l'actitud concreta que ens porta aquesta mentalitat pot aconseguir que les decisions dels governs, de les institucions, dels científics, dels intel·lectuals... tinguin una connotació més humana. Un canvi en aquest sentit comença calladament, en qualsevol lloc no conegut, comença per la persona.

El dia que s'aconsegueixi una majoria que cregui d'essencial importància l'equilibri ecològic i la pau, els governs no tindran més remei que considerar-los com a objectius prioritaris.

S'assolirà algun dia aquesta majoria? És difícil, però també és difícil creure que podem estar tant de temps d'esquenes a nosaltres mateixos. D'assolir-se, hi serem a temps?, ves a saber!, però juguem amb quelcom molt important, es tracta de la nostra supervivència.

Per l'equilibri ecològic: reciclatge d'escombraries

A Navarra s'han iniciat noves experiències de recollida selectiva de vidre i paper. Els veïns d'Aoiz i Ansoaïn han respost molt positivament. Es tracta de separar el paper i el vidre de les escombraries i posar-los separats per a la seva posterior recollida i reciclatge.

En aproximadament nou mesos de recollida selectiva s'han aconseguit recuperar més de 71 tones de vidre, que en el cas d'Ansoaïn significa haver recuperat el 80 per cent del vidre fet servir, corresponent en general a una tasa de recollida que assoleix els 0'6 Qg./habitant/mes, quasi el triple de l'assolida en les experiències de recollida de vidre portades endavant pels fabricants d'envasos (ANFEVI) i l'Ajuntament de Ladridd a la seva ciutat.

Respecte al paper, més difícil d'avaluar, per haver estat recollit en part pels canals tradicionals (recuperadors espontànies, parats, escoles, etc.), pot dir-se també que ha constituït un èxit la seva separació prèvia. Deixat al carrer, a part de les escombraries, s'han recuperat més de 120 tones, part de les quals ja eren recollides anteriorment. Això significa la recuperació d'aproximadament el 70 per cent del paper consumit. Igualment, aquest procés ha significat un estalvi de més de 20.000 Qg. de petroli i ha evitat la tala de més de 2.000 arbres.

Pamplona s'ha decidit pel reciclatge. Amb una producció de 200 TM/dia d'escombraries, les deixalles es cremen a 30 Qm. de la capital amb elevadíssims costos ecològics (contaminació del riu Arga). La ubicació d'un nou abocador controlat fou refusada pels veïns pròxims als llocs triats.

Davant d'això l'Ajuntament ha optat per la via de la recollida selectiva. La part orgànica (restes de menjar) dipositada en bosses de paper es recull per separat de la inorgànica. La part

putrefactible es farà compost i amb l'altra es reciclaran els components.

L'equip encarregat de la recollida diu que la clau de l'èxit està en els veïns i llur col·laboració. Per això cal una bona informació sobre el "per què" i el "per a què" de l'experiència. El veí de Pamplona sap que a Ansoaïn s'estan fabricant catifes de goma per a la Volkswagen alemanya a partir de cobertes de cotxe reventades, i que a

Navarra i en les 4/5 parts de les nostres terres, el contingut de matèria orgànica a penes arriba al 0'5 per cent, essent necessari un 3 per cent, i que això només és possible a través del compost, és a dir, de les escombraries reciclades.

Nosaltres tenim problemes amb l'assumppte de les deixalles, almenys els nostres boscos estan plens de pots, papers, ampolles...

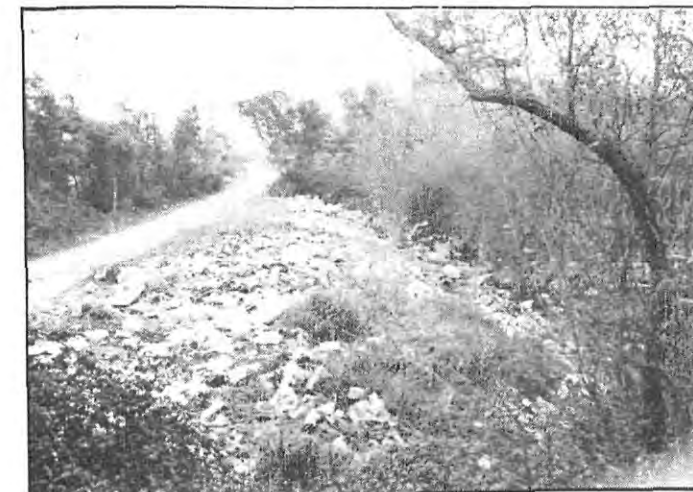
És interessant considerar iniciati-

ves com l'abans exposada de reciclatge d'escombraries, però **ÉS URGENT EVITAR QUE LES ESCOMBRARIES ES LLENCIN PELS BOSCOS.**

Tots hem de ser-ne conscients. Però és feina de l'Ajuntament preocupar-se'n i recordar-nos que ens n'hem de preocupar. És feina de l'Ajuntament amb la col·laboració de tots, solucionar-ho.

No cal fer servir gaires paraules, només una volteta per les rodalies i trobem aquestes imatges i moltes d'altres.

Bassa dels gitanos

Darrera el cementiri

Bosc de la Torra

Per la pau: pacifistes i no-violents

Ja hem comentat que el que separa els moviments pacifistes de la resta dels ciutadans no és que uns vulguin la pau i els altres la guerra. La diferència està en els mitjans. Els primers destermen les guerres com a instruments dels

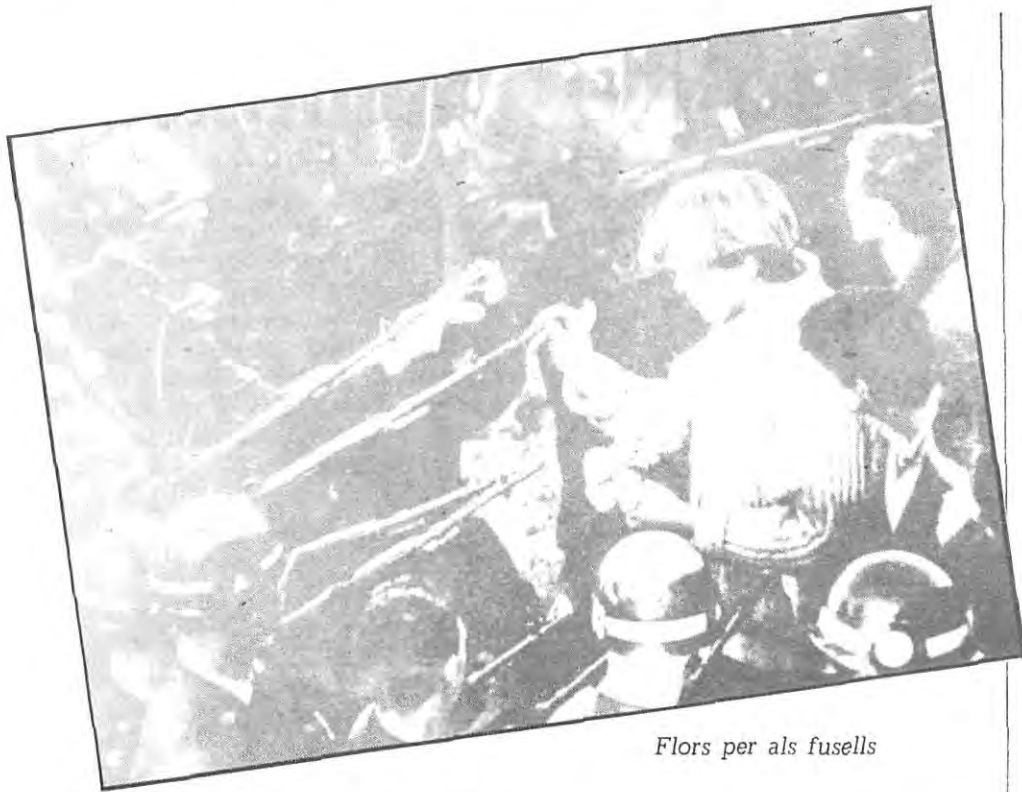
estats en la resolució de llurs conflictes. Els segons creuen encara que si vols la pau, t'has de preparar per a la guerra. Però, hem confiat en un pre-
sumpte equilibri nuclear i sense adonar-nos-en, les superpotències han co-

mençat a considerar la possibilitat de donar el primer cop.

L'OTAN no disposava a terra d'armes nuclears anomenades "tàctiques" o d'abast mig (2.400/6.400 Km.) davant el desplegament de l'URSS dels

seus 730 míssils (SS-20, SS-4, SS-5, SS-12), que apuntaven els objectius de defensa d'Europa.

El fracàs de les negociacions de desarmament nuclear de Ginebra, entre USA i URSS, ha posat en marxa el

Flors per als fusells

calendari d'instal·lació dels euromíssils: 108 Pershing-2 i 464 dels anomenats de creuer, la instal·lació dels quals s'espera quedarà acabada en cinc anys. Les superpotències s'han llençat a una folla carrera de rearmament nuclear.

El problema que es planteja actualment, és la fabricació i possessió d'armes nuclears amb fins exclusius de dissuasió del possible adversari. Es tracta de "l'equilibri del terror".

Però la guerra no pot justificar-se: les morts innocents, les destruccions i les conseqüències que porta, escapen de tot control i poden haver-hi catàstrofes definitives i irreparables.

A més a més, la política armamentista produeix enormes desequilibris socials, econòmics i polítics. L'any 1982, uns 60.000 milions de dòlars van ésser destinats a finançar la carrera d'armament (uns 93 bilions de pessetes al canvi actual). Mentre, més de mil milions d'homes no saben llegir ni escriure. Malalties com el paludisme i la lepra segueixen atacant la població indígena. Milions de persones moren per desnutrició.

Sovint es pretén que ja que els problemes són tan complexos, fora d'especialistes ningú no pot parlar d'ells intel·ligentment. Així, amb el pretext de la impotència es vol obligar al ciutadà a la irresponsabilitat.

Els moviments pacifistes pretenen abolir en principi l'armament nuclear o, amb una actitud més possibilista, reduir-lo al mínim. Pretenen també la condemna del comerç d'armament i

pressionar els governs perquè s'iniciï un desarmament universal, gradual i progressiu.

Aquests han promogut manifestacions de massa. Podem recordar entre altres, les manifestacions de la tardor del 1981 en diferents ciutats europees: Hamburg, Roma, Londres, Brusel·les, París i en diferents nacions: Holanda, Països escandinaus,... A la República Democràtica Alemanya es van fer concentracions de joves a Dresde (13 de febrer del 1982) i a Berlín (27 de juny del 1982). En aquests últims mesos,

amb motiu de la instal·lació dels euromíssils, hi ha hagut manifestacions a diverses nacions europees, sobretot a la República Federal Alemanya i Anglaterra. Hi ha hagut també marxes a través de diferents països (entre altres, les de Copenhagen a París, el 1981 i la d'Estocolm a Minsk el juliol del 1982), etc...

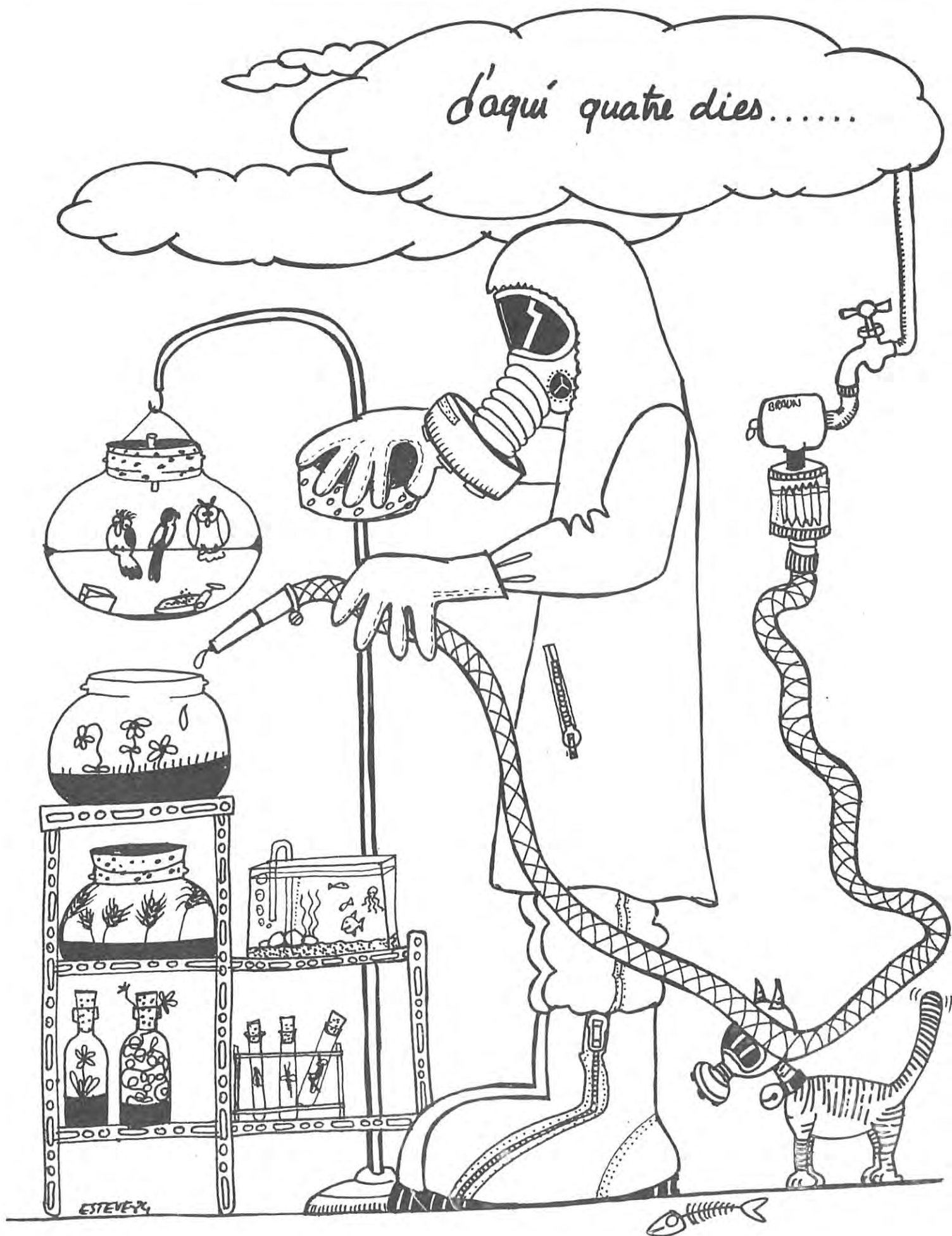
El principi essencial de l'estratègia no-violenta és el principi de la no-cooperació o de no-col·laboració. Es basa en la següent anàlisi: si les injustícies estan tan profundament arrelades en les societats és perquè es beneficien de la complicitat, és a dir, de la cooperació de la majoria dels membres d'aquestes societats. Per tant, en front de la injustícia, no convé tant oposar la no-violència a la violència, sinó la no-violència a la col·laboració.

Cal concloure que la pau és l'aspiració més unànime i profunda de l'home i cal dir un "NO!" definitiu a la guerra i sobretot a la guerra nuclear.

Col·lectiu

de Redacció

d'aquí quatre dies.....

SECCIÓ INFANTIL

LES NUCLEARS

Si vols veure el teu fill somriure feliç,
si vols veure'l créixer, com tu de bé,
cull el paper que vas llençar ahir
i ves a lluitar amb la mà de ciment.

Mira el camp d'ara i el de demà
i amb el cor posat en el del teu germà,
ajuda'ns a lluitar contra les nuclears.

Veuràs el camp, el poc camp d'avui,
viure feliç, sense por al futur.

Creus que val la pena per lluir míssils
obrir la nuclear i matar l'aire pur?

Mònica Breto

El món, que serà de nosaltres sense ell?

*La Natura, nostre més preciat regal,
fuig de tots temerosa, plena de por
s'allunya de la nostra imaginació, ja no
pots pensar en trobar-te enmig d'un
camp de puputs, ni de córrer pel bosc.
Tot somniant penso com de trist serà
el nostre futur, quan siguem com els
nostres pares, ja no podrem mirar ni
de lluny els puputs, ni collir flors, i
l'amor no existirà, tot serà mecànic, les
persones, els arbres i fins i tot... els
sentiments*

M. Codina

Yo me pregunto ¿Qué es la humanidad sin Naturaleza? Sería como un desierto lleno de pequeñas criaturas que mataron a otras pensando sólo en ellos y en nadie más, sin pararse un momento a pensar que gracias a la Naturaleza podemos vivir y si la destruimos nosotros también nos destruiríamos.

Isabel Torrejón

Potser seria massa dir, que dintre de poc no hi haurà Natura, però dintre de molt, els nens de la ciutat, no sabran que és la Natura, i hauran d'anar molt

Veient la progressiva destrucció que s'està fent de la Natura, ens preguntem si en som conscients. Per això hem triat aquest tema com a proposta als alumnes de 8.è d'E.G.B. La seva opinió cal tenir-la en compte, ja que la feina és de tots.

Se'ls hi ha plantejat dues qüestions:

— Com veieu el futur de la Natura, pensant en les conseqüències de les centrals nuclears, incendis, contaminació, etc...

— Què cal fer per salvar-la?

Veieu què en pensen:

lluny per saber el què és allò que els seus avantpassats van anar destruint...

Montse Capdevila

Tothom protesta per la instal·lació de les centrals nuclears, però la qüestió és que ara ja en funcionen. Quan arriba l'estiu els bombers corren amunt i avall amb els camions per solucionar els problemes que ens posen els incendiaris. D'altra banda, la gent està tan acostumada al fum dels cotxes i de les fàbriques, que ja no en fot ni cas.

I com s'ha de solucionar? La natura no pot esperar gaire més. A la contaminació, posem-hi un tap. Cal buscar altres mitjans per produir energia (per exemple: solar, eòlica... etc.), vigilar molt més els boscos, i filtrar els gasos. Que no hi ha filtres? Inventeu-ne! (també s'inventen combustibles...).

Carles Virgili i Batlle

Jo, el futur de la natura el veig gris o millor dit, negre. Els incendis, la contaminació... van destruint progressivament la natura, la més gran meravella de la creació; sí, sí, la més gran —després de l'home, és clar— hi esteu d'acord, veritat? Les centrals nuclears, insegures, potser és un xic exagerat, però, al petit problema, resultaria molt perillós (...). I, els míssils, les bombes atòmiques, què? Bé, molt sofisticats i molt bonics, sí, però... poden fer realitat una guerra de les galàxies? La resposta és "sí", desgraciadament. Les conseqüències serien desastroses, no sols per a l'home sinó també per a la natura.

Lluitar contra l'egoisme d'algunes persones, que cremen boscos, o potser no és egoisme, potser estan malalts, "llampats". A les centrals nuclears més seguretat, o noves fonts d'energia. Quant a la disbaixa de míssils i bombes, tot junts hi podem lluitar, lluitar per la pau, contra el rearmament suïcida, passem d'ell, i recordeu que la unió fa la força.

Daniel Galan

La Natura és cosa de tots, ja que gairebé gràcies a ella estem vius. Desgraciadament cada any hi ha més focs i el pitjor és que la majoria són provocats pels interessos de certes persones. Inclús són pagats per destruir el bosc.

La gent no té cura de la Natura i tiren escombraries i ho destrueixen per fer-hi noves cases o nous caps de cultiu.

També molta part de bosc es destrueix per plantar-hi eucaliptus

Si no cuidem la nostra Natura dins uns anys els paisatges estaran tots destruïts i nosaltres també.

Lluís Prunell

Des del meu punt de vista, la natura desapareixerà. Les causes seran les següents: La forta contaminació (fàbriques, cotxes, etc...). Els incendis que destrueixen enormes extensions de boscos. I les centrals nuclears, que són les que fan perillar més la natura, perquè un sol "escape" de radioactivitat, pot devastar la vegetació i ens pot matar a nosaltres.

La natura és una cosa que hem de protegir, perquè sense ella no podríem viure. Per evitar-ho, s'hauria de fer una mena de depuradores i que cada fàbrica la tingués. També unes altres per a l'aire i els rius. Que les centrals nuclears desapareixin, que busquin una altra font d'energia. Que hi hagi persones que vigilin els boscos i que la gent que crema els boscos desapareixi.

Lluís Amat i Barnés

Jo crec que amb el pas que anem, la Natura no durarà gaire, perquè hi ha molta contaminació de les fàbriques, i tot el que els sobre ho tiren als rius on no deixen ni un sol peix viu. També hi ha el problema dels incendis forestals, el qual també és molt important, perquè cada any es perden quilòmetres sencers de boscos. La major part d'ells són provocats per la mà de l'home.

Però no és el que em fa més por, sinó la bomba atòmica, que si en lleen alguna, no quedarà res viu. Ni arbres, ni persones, ni animals, res en absolut!!!

Això no pot ser, si és precís lluitar-ho però al final ho aconseguirem.

Xavier Rabassedas

S.O.S.

Deixalles radioactives

El món avui dia és un terratrèmol de gent, i la seva esma és la pau, que no hi hagi guerres. Però no s'han parat a pensar que moltes coses que tenen dintre la seva casa, les han pogut obtenir perquè l'exèrcit les ha fet servir per a les seves qüestions i més tard han arribat a casa nostra. Però en aquest món de beneïts només tenen la guerra al cap. I alguns països perquè tenen algunes eines que apretant un botó el veí s'anirà enlaire, ja volen ser amos. **IPOBRETS!**

El que no saben és que a ells també els tocarà el rebre. I es parla de des-nuclearitzar el món, però cada dia fan més míssils i centrals nuclears. Es juga amb foc i l'apaguen amb gasolina.

POBRETS ELS NOSTRES DESCENDENTS, QUINA FEINA!

Carles Oliveras

Tots hem anat alguna vegada al bosc. Ens agrada veure'l espaiós, net i sentir la flaire refrescant dels pins, de les herbes aromàtiques. Però ara, entre tots, estem treient tot això, estem destruint les característiques de la Natura, i no és per cap causa justa. Si es continua així, tot el que es farà serà empitjorar la nostra vida, ja que la Natura ens és imprescindible. Hem d'aguantar la Natura entre tots, evitant embrutir-la. Si tothom s'aturés a pensar tot això, jo veuria el futur de la Natura molt bé, perquè seria ben cuidada, i nosaltres en fer-ho no hi perdem res.

Olga Llobet

Les aventures d'en Ventura

Nicaragua: "Patria libre o morir"

(i II)

La pressió dels "contres" segueix augmentant, en conseqüència les dificultats del règim de Managua per establir el país són cada dia més grans. El principal objectiu dels opositors és conquerir una plaça mínimament important, per constituir un govern provisional, que automàticament seria reconegut pels "senyors de la guerra" i altres satèl·lits. Amb l'excusa de què anirien a defensar un govern "legalment establert", tindrien un cap de pont per invadir el país d'una manera "justificada" per a l'opinió mundial...

A ra bé, aquesta hipòtesi es descartaria si els sandinistes donessin data per a les eleccions, de manera que un dels arguments més "convincents" de l'oposició quedaria desballestat. Encara que, convé recordar que per exemple a Xile, mai s'han preocupat de què en Pinochet celebri eleccions.

Amb aquest lligam que imposa l'actualitat, les notes d'avui tindran un color més crític, abandonant circumstancialment l'aventura per parlar de realitats.

AL PAPA:

"¡QUEREMOS LA PAZ!"

Vam coincidir a Managua amb "Su Santidad Juan Pablo II". Després de veure les reaccions de la premsa costarricense i hondureny, em sento obligat a explicar el que vaig contemplar des del meu agnosticisme existencialista.

De Guatemala a Panamà, passant per Honduras, El Salvador, Nicaragua i Costa Rica, tothom esperava el missatge de Pau del representant dels catòlics davant de Déu... Semblava com si amb una simple benedicció papal, tots els problemes de la conflictiva zona haguessin de quedar resolts. La fe en la seva butlla era esperada des de la Guatemala del esperitat i genocida Rios Montt (ja enderrocat), fins a un guerriller de El Salvador o qualsevol nicaragüenc.

Cada vegada que em preguntaven què en pensava de la visita del Papa, no podia menys que expressar el meu escepticisme i dir que la Pau no s'aconsegueix amb benediccions celestials, que això dels "homes de bona voluntat" no té res a veure amb els qui mouen els fils del món. I Ell em va donar la raó; en comptes de fer referències als governs genocides, a les lluites fraticides, a les dictadures... va centrar la seva campanya en parlar contra l'avortament i altres subtilitats... En països on l'índex de creixement és totalment desbordant, sense control de natalitat, amb mils d'infants que moren sense

cap mena d'atenció mèdica, o simplement de desnutrició... vinga el "Creced y multiplicaos", que es converteix en un "Viviu, per patir i morir-vos de gana"...

En el cas concret de Nicaragua, el poble li demanava una oració pels seus morts (o "màrtirs") i també (aquí ja sortia la cua i les banyes): "Queremos una iglesia al lado de los pobres". Al primer en va fer cas omís (què li costava dir quatre paraules més?), al segon va contestar que també havia de vetllar pels rics... i el poble concentrat (entre cinc i sis-cents mil persones —gairebé una quarta part del país—) va començar a cridar: "Queremos la Paz!" i en menor força: "Poder Popular", i en Wojtila que no sabia d'allà on li venia...

Hi havia gent de tot el país. Cares emocionades, commovedores. Cares de pagesos que només saben treballar. Cares d'obres compromesos... —van mobilitzar tot tipus de transport— ...cares que havien sortit de llurs cases la nit abans per poder sentir el "seu Papa", que els havia de portar la Pau...

A la tarda, els rostres —mentre esperaven impassiblement el retorn— eren més patètics i crispats. Em va saber greu la gran desil·lució-desengany que es va emportar aquella gent. Amb tot el que esperaven d'aquell mortal! Al mateix temps, pensava que potser a partir d'ara serien més terrenals i no es confiarien tant a rebre glòries del cel... Com a colofó, valgui a dir que a Nica-

ragua va ésser l'únic país dels centro-americans en què el Papa va recórrer els carrers amb un cotxe descobert. Tal seguretat no la va poder garantir cap altre govern satèl·lit.

CONSERVADURISME I PODER

Nicaragua és un país catòlic, i encara que el Vaticà no ho aprovi, molts sacerdots —tant catòlics com d'altres comunitats—, estan amb els sandinistes. Però òbviament també a l'església es concentra la part més reaccionària dels que no estan a favor de la revolució. He d'aclarir quelcom: —No vaig trobar ningú que estigués o manifestés cap simpatia pels temps passats. Els qualificatius més lleus per a Somoza eren els de lladre, assassí, etc. Però en canvi en els comerciants, gent d'una certa edat, taxistes, ... els hi notava molta desconfiança, desencant, crítica total al sistema sandinista, discrepàncies amb les compres d'armament, les movilitzacions del jovent...

Podríem parlar de dues Nicaragües (la "tercera", ja han abandonat fa temps). Els qui volien un país amb democràcia a l'americana, és a dir convertir-se en una "república-bananera-democràtica" o un satèl·lit més, i els que volien una total independència, que són lògicament els que més van deixar-hi la pell: els sandinistes. Dels fundadors del FSLN, l'únic que resta en peu és Tomàs Borge. Ministre de l'Interior.

Sembla lògic doncs, que ells de moment portin la batuta. La seva lluita es va endegar l'any 1956... i si els ianquis no haguessin estat el que són, probablement ja haurien celebrat eleccions, però la constant provocació i el boicot a què es veuen sotmesos, condueix els sandinistes a l'absolutisme del poder, i un consegüent apropament als "altres senyors de la guerra".

"COMANDANTE O"

En arribar a Nicaragua, l'únic nom que em sonava d'una manera clara era el d'Edén Pastora, "Comandante O". Meva va ésser la sorpresa quan vaig conèixer que no solament no figurava en el govern, sinó que s'havia aussentat del país indefinidament. L'evident carisma del personatge a nivell mundial, s'havia convertit en el seu país en despreci: "traïdor", "vendido",...

En diferents converses amb "nics" i estrangers, vaig esbrinar la seva història. L'Edén Pastora és un camaleó de mutació constant. Fou dels primers integrants del moviment sandinista, per deixar-ho en veure que no hi haurien resultats immediats. Durant molts anys va viure a Costa Rica dedicat als negocis. L'any 77, la guerrilla el va recaptar "pels seus collons" (això és el que se li valora més a l'Edén), i va protagonit-

zar el famós i suïcida atac al Palau Nacional, sortint-ne victoriós. El "triunfo" va arribar aviat, però a l'hora de repartir el "pastel", s'havien de tenir en compte els mèrits anteriors (ell ja s'havia convertit en un autèntic líder de la revolució), i el van nomenar sots-ministre de l'Interior "controlat" per l'al·ludit Borge. En veure que difícilment podria convertir-se en cabdill únic, al poc temps, dient que era home d'acció (imitant desafortunadament al mític "Che Guevara") va anar a la guerrilla de Guatemala. Allà el van tractar com un més, cosa que no li agradà i es va auto-exiliar de nou a Costa Rica. Les activitats contra-revolucionaries no van tardar gaire a començar.

Abans de tornar a agafar les armes, ja portava una temporada fent declaracions realment aberrants per un home que havia lluitat pel canvi social del seu país. Malgrat que encara té alguns adeptes entre els "nics" crec que en conjunt, el poble mai li perdonarà la seva traïció. Sens dubte era l'home dels "americans" en la insurrecció, perquè no cal oblidar que al final, quan la victòria de la guerrilla era irreversible, ells van aportar els seus dòlars per acabar d'ensorrar Somoza. En certa manera es repetia la història de Cuba, però

també els hi va sortir canari.

APUNTS I ANÈCDOTES

—La tasca del govern sandinista en els quatre anys de revolució és impressionant. El prestigiós novel·lista mixicà Carlos Fuentes escrivia a "Unomasuno" (20-1-83): "El setenta por ciento de la producción material de Nicaragua está en manos privadas y Nicaragua tiene el sector público más pequeño de las Américas. El gobierno de Managua ha gastado sus escasos recursos en alfabetizar a la población, vigorizar las comunidades agrarias, darles de comer a un pueblo que antes no comía, y extenderle mejor atención médica a más nicaragüenses en los tres años pasados, que en los tres pasados siglos".

—A León, una de les ciutats més importants, vaig assistir a una representació teatral feta per joves. L'obra versava sobre la conscienciació dels pagesos i la necessitat del canvi social. En un moment donat, un actor va baixar a parlar amb el públic com una escena més, de sobte, s'adreça a mi i diu: "¿Vos, porqué no os cortáis el pelo?" ...ric i la gent també; mentre, el xicot ja tornava a l'obra; darrera meu hi havia un calb, el vailet interromp de nou la seva dissertació i li diu: "¿Y vos porqué no os lo dejáis crecer?". Genial.

—Hores d'ara ja estarà aprovada una llei sobre vivenda en la qual es deia que si una casa estava deshabitada durant sis mesos, seria expropiada i entregada a qui no en tingués. —Comunisme? —Allà, simplement justícia.

—A mena de conclusió, crec que la revolució pot seguir triomfant, perquè amb el dogma de què "La verdad es revolucionaria", està feta, viscuda i materialitzada pels obrers, pagesos i estudiants. Com sempre (deixant de banda les pressions dels "contres" i "gringos") si falla quelcom serà l'aparell burocràtic, l'administració...

—En marxar cap a Costa Rica em vaig ajuntar amb un callat xicot de El Salvador. La nostra amistat va ésser efímera, a la frontera de C. Rica no el van deixar passar. No portava dòlars americans...

Foto

"Barricada

Cultural",

diari nicaragüenc.

Joan Ventura Brugat

opinió... opinió... opinió... opinió...

FESTA EN HONOR DELS MALATS DE L'HOSPITAL

Fa pocs dies vam tenir l'ocasió d'assistir a un dels actes més emotius d'aquestes festes de Nadal.

Potser, per a vostès el que els vaig a dir ara no sigui molt important, però per a mi, i per a molta gent més, constitueix una notícia agradable.

Jo sóc una de les noies que forma part d'un grup que fa poc va organitzar una vetllada per als més grans de la nostra població que viuen a l'Hospital. En aquest grup, tots o quasi tots som ex-alumnes del col·legi Ntra. Sra. del Carme, i en certa manera una de les raons que ens movien a fer una festa per als malalts era que algunes vegades havíem anat a visitar-los, i això ens impulsava a construir un gran acte en honor a ells. Tot va succeir més o menys així:

Nosaltres havíem arribat no feia gaire d'una excursió, i tots de bona gana ens afegírem a la proposta d'organitzar una gran vetllada per a les persones de la tercera edat que viuen a l'Hospital de la vila, com altres anys s'havia fet.

I aviat fou el dia 3. Aquell dia tots ens llançàrem al carrer per tal de recollir uns obsequis que farien possible la culminació de la vetllada d'aquella tarda. D'aquesta manera vam estar recorrent el poble, anant de botiga en botiga mentre que vèiem que el paquet dels regals anava augmentant i el matí també transcorria. Fins que acabàrem la nostra cercavila.

Després de reunir-nos en finalitzar, i al cap d'una estona ja ho vam tenir tot a punt per a la festa que esdevindria a la tarda.

I per fi va ésser el moment. Al migdia havíem quedat en trobar-nos dins l'hospital, i allí estàvem esperant que comencés la celebració. Però, abans de la festa, hi havia un altre acte molt solemne per fer.

Aquell dia el Sr. Bisbe de Girona, Jaume Camprodon, havia de venir a oficiar una missa als malalts, i així poder-los administrar el sagrament de la Unció dels Malalts. Per això, ara caldria fer una mica d'història sobre aquest fet.

Temps enrera, el sagrament ja mencionat anteriorment, era solament aplicable a les persones que es trobaven en un estat de malaltia greu i que desgraciadament tenien moltes possibilitats

de deixar d'existir en un breu espai de temps.

Llevat això, s'ha portat a terme una reforma, que permet a les persones malaltes, però sense estat de gravetat, ser administrada la Unció dels Malalts, ja que d'aquesta forma tenen una plena seguretat i un ple coneixement del que en aquells moments estan fent.

Així, doncs, i deixant a part la història, es va desenvolupar la Santa Missa normalment, acompanyada dels nostres cants, fervorosos i alegres.

Una vegada acabat l'ofici, donàrem pas a la gran vetllada. Després d'acompanyar els vellets a la part posterior de l'hospital, anàvem a prosseguir amb la festa que nosaltres havíem construït.

Mentrestant, se'ls va oferir un picolavis, al Sr. Bisbe, als seus acompanyants i als senyors de la junta de l'Hospital que van assistir a l'homenatge.

Amb la mirada atenta de totes les persones ja grans ens sentíem capaços de transportar-los a llur món per tal de fer-los feliços encara que fos només una estona. I estàvem disposats a aconseguir-ho, sota llurs mirades juntament amb les de tots els assistents.

Dintre d'uns moments s'iniciaria la part divertida i alegre! Com a encapçalament, hi férem una representació a càrrec de tot el grup de nois i noies, presentada i dirigida per Mn. Miquel Vall-lloera, i que serviria de manera estratègica per donar pas a la popular "Cagada del Tió", ja que els paquets que havíem cercat afanosament el matí, servien ara perquè els habitants de l'Hospital poguessin celebrar el Tió.

Així tothom s'hi va afegir a la festa. Joves i grans cantàvem joiosos. Poc a poc, sortien personatges d'allí asseguts per tal de picar el Tió i veure el que els havia deixat.

I de mica en mica s'anaren apilant les coses enmig de la sala fins que, inevitablement, s'acabaren. Llavors, les cares de felicitat es transformaren en pena.

Però va ésser per un moment, ja que els hi vam entregar un petit obsequi personal a cada malalt abans de què amb molta rapidesa ens poséssim en acció. Agrupats al centre de l'habitació i amb les guitarres començàrem el nostre repertori de cançons, petit, però variat.

Malgrat tot, l'hora de finalitzar l'acte havia arribat i ens havíem d'acomiar.

Tot cantant diguérem adéu-siau al Sr. Bisbe i als membres de la junta de l'Hospital, agraïnt molt la seva presència.

I també, amb els nostres cants ens acomiadàrem de totes aquelles persones de la tercera edat que, per una tarda, havíem intentat fer feliços.

Més tard, nosaltres tinguérem un petit obsequi per part de les Germanes de l'Hospital i les del Col·legi, ja que ens van convidar a un berenar que ens havien preparat.

I sens dubte, nosaltres seguíem creient que la millor recompensa era veure tota una colla de persones que et miraven atentament, alegres, satisfets d'observar que encara els joves del poble ens enrecordem d'ells i del que va significar la seva vida en el seu temps i en l'actualitat, perquè tenen una força suficient per viure, per creure, per sentir, per comprendre que sempre seran acceptats dins la societat.

Per això, crec que hem d'agrair en aquest any l'assistència de membres de la junta de l'Hospital, juntament amb la presència del Sr. Bisbe, i la col·laboració de totes aquelles persones que han fet possible la realització de la vetllada, com són tots els donants dels objectes del Tió.

Però, crec també que molt especialment s'ha d'agrair de veritat la labor que les Germanes de l'Hospital, ajudades més d'un cop per les Germanes del Col·legi, han estat fent i fan cada dia, tenint cura dels nostres vellets, malalts, que a l'Hospital han trobat una segona vivenda, confortable, i uns tractes intensius, a totes hores. Crec que pel seu gran esforç i voluntat mereixen un fort agraïment de tots nosaltres.

Grup d'ex-alumnes del Col·legi Ntra. Sra. del Carme

opinió... opinió... opinió... opinió...

LA PRODUCCIÓ, SEMPRE LA PRODUCCIÓ

La "producció capitalista" és demencial, i més quan va relacionada amb la "competència". Fa més de dos-cents anys que existeix la crítica al capitalisme —o sigui tants anys com té el *capitalisme actual*— ho hem denunciat. Però el "capitalisme" ha sobreviscut als vaticinis de catàstrofe i en sibreviurà més encara, demencial i tot.

Aquesta "producció", a part d'aguantar-se bastant sòlidament, ha anat acudint a les noves "necessitats", a unes "necessitats" que inèdites, rehumanitzaven o humanitzaven la vida quotidiana de les multituds. El joc del "sistema" obligava a un plantejament diferent dels qui creien que tot s'acabarà en un antagonisme violent de "guerra civil" entre els pocs rics i els milions de pobres.

La noció de "pocs rics" i els "altres pobres" té tota la reminiscència feudal almenys aparentment, pre-industrial almenys. Al "ric", un cop superada la primera etapa de la industrialització, no li ha convingut mai la multiplicació dels "pobres".

Els "pobres, pobres" no compren o compren poc i els "rics" volen vendre.

La gran maniobra que volia ésser el *neo-capitalisme* consistia en això: pagar bé els salaris per vendre més i així obtenir més beneficis.

La "societat opulenta" no significava altra cosa: sous elevats, temps de lleure, és a dir *possibilitats de comprar*. Així ho entenien i ho entenen les *multinacionals* amb la seva promoció de vendes fraccionades a terminis o compra avui i paga demà.

La "producció" avui tendeix, segons els informes, a minvar. Els empresaris que no han vingut a aquest món a practicar la beneficiència, es neguen a "produir", a "invertir" per l'escassa vivacitat de mercat. I ells en són els culpables: ara sí, "culpables".

Retallar la capacitat adquisidora dels seus obrers comporta, a la curta i a la llarga, una disminució de les vendes, de les seves vendes.

I si no ven, no guanya. I si no guanya tanca la fàbrica. I si tanca la fàbrica, creix el nombre de parats. I si... la trajectòria és fatal.

¿Que la contrapartida fora una "inflació galopant"?

No ho sé. Probablement sí, ara la

paradoxa subsisteix. Els empresaris precipitadament "voràços" acaben devorant-se ells mateixos, són com el peix que es menja la cua. I qui paga els plats trencats és el botigueret, l'oficinista, l'agricultor, l'assalariat. No el "gran paràsit", la sangonera política o burocràtica, tan abundant. Ells, aquests sí que compren, encara que, no tant perquè el negoci rutlli.

Poso entre parèntesi factors tan importants com la "plus-vàlua". Els canvis de costums fan que la joventut necessiti de la "discoteca" o el "cubata".

Tot plegat és confús, i no hauria de ser-ho. La realitat és la *crisi* que és predominantment energètica, encara que també de civilització. I tornem al principi, serà perquè les "necessitats irreversibles" la plantegen. I ningú no està disposat a renunciar a res. Això seria un bon senyal. Perquè els *necessitats* tradicionalment són uns grans resignats al treball i a la "plus vàlua". La patronal ha perdut les virtuts que *Marx* i *Engels* li reconeixien en el Manifest. I el proletariat també.

¿Que és avui el "proletariat", en l'accepció *marxiana* de la paraula?

Potser no és ni numèricament, no és la "classe" decisiva.

I ja s'han encarregat els uns i els altres, que ni tan sols tinguin "consciència de classe".

Ajornada la "revolució", els economistes, maquinament servils i còmplices, tampoc ho aprofiten per a res.

Amb una burgesia covarda, unes "classes sub-alternes" al·lucinades, i el mite del diner entremig, això farà que es perllongui l'atonía.

I molt malament. Les xifres d'atur forçós, les inflacions universals, els dèficits públics, els desastres financers, més o menys privats, l'angúnia del venedor que no pot vendre i el comprador que no pot comprar, les "seguretats" insegures i la resta, no són cap secret per a ningú. I ningú no hi veu perspectives de remei.

Parlo, no cal dir-ho, del món "capitalista" en el qual vivim, i que un dia començarà a dir-se "neo-capitalista", no sé ben bé per què. Els *negocis* no funcionen.

El "creixement" optimista, que era la il·lusió d'anys enrera, s'ha estancat, o ha retrocedit. Del "consumisme" hem saltat a "l'ascetisme".

Les famoses "conquestes socials" que la "massa treballadora" havia conquerit amb les seves pressions *militants* s'esvaeixen de carrera.

I com que han llençat solidàriament *Marx* i *Engels* a les escombraries, no hi ha ningú que sàpiga apuntar cap solució.

De la "societat de l'opulència" hem passat ràpidament a la "societat de la indigència" o quasi. I, de qui la culpa? Atribuir-la exclusivament als moros del petroli és, ara per ara, un argument que no convenç a ningú. És intrínseca del mateix sistema.

¿O...?

Preguntes i diagnòstic, queden en l'aire. No seré jo qui s'hi emboliqui.

Però, mentrestant la situació es deteriora. I el cas és que en l'economia, "la teòrica i la pràctica", el gran protagonista continua essent la "producció". Poden dissimular-ho, si volen: el "productivisme", alguns *sociòlegs* ho fan.

De totes formes, no pot deixar de ser la llei bàsica d'unes àrees de població amb les "necessitats insatisfetes". Amb una immensa quantitat de "necessitats insatisfetes". I no val l'excusa moraloida que denuncia que moltes d'aquestes "necessitats" són "falses", inventades per l'*astúcia publicitària*. No dubto que la idea de "necessitat" és relativa: les "necessitats" que sentien els nostres avantpassats de les caveres, o simplement del segle XV eren menors que les que experimentem ara.

Això no vol dir sinó que aquells individus eren més desgraciats encara que nosaltres.

Torno a un exemple: l'electrodomèstic amable, o un pseudo-pollastre (de granja), una dutxa, una clínica, o la higiene preconitzada pels metges, o un transistor per escoltar música, o el que sigui; roba, habitatge, menjar, i per què no... Comoditat, comoditat a la casa, en el viatge, a les hores de l'oci.

La "producció" hi va lligada. La "producció, sempre la producció".

opinió... opinió... opinió... opinió..

EN MEMORIA A LOS TILOS DE LA ESTACIÓN

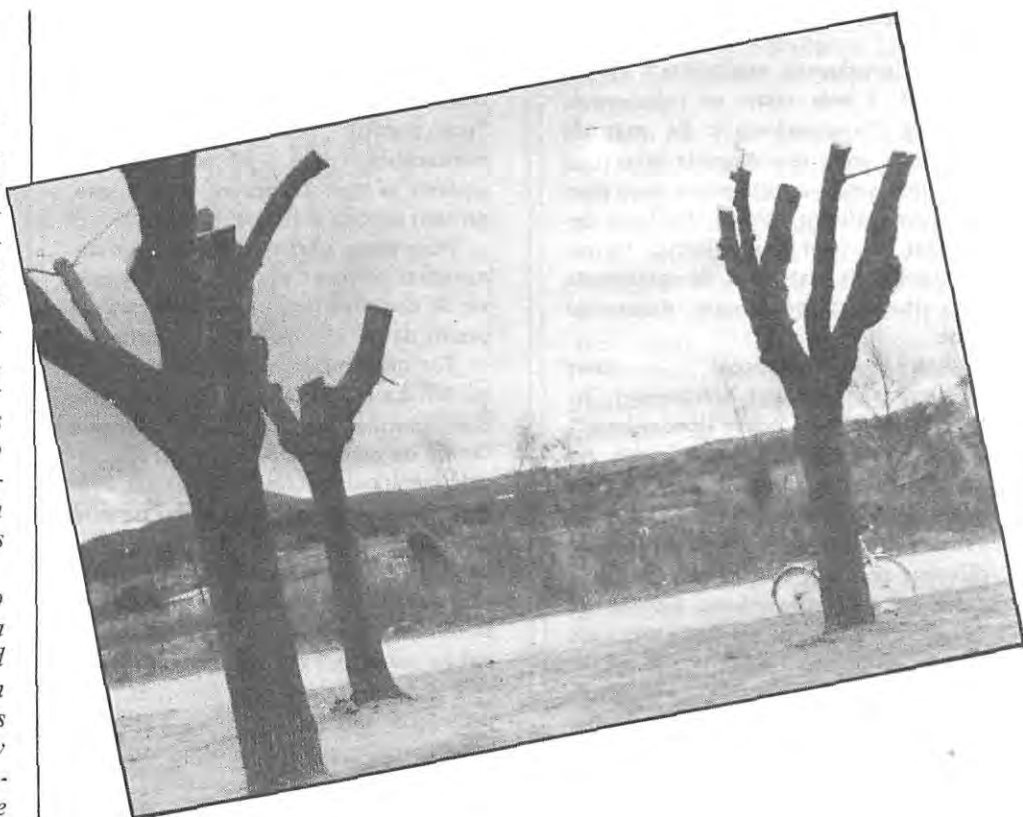
Cuando damos principio a este nuevo año, quiero también empezar el presente trabajo con un afectuoso y cordial saludo para los lectores, colaboradores, simpatizantes de éste Butlletí, y todas aquellas personas que de una manera u otra prestan su apoyo desinteresado para que su publicación siga adelante y sirva, sobre todo, para promover la comunicación, el entendimiento y la unión entre todos los vecinos de Llagostera, a quienes deseo un feliz año de paz, prosperidad y progreso, que tanto se notan a faltar en estos conflictivos años de recambios y reconversiones.

Particularmente para mí si esto fuera posible, pediría el talento, la mentalidad literaria y la sensibilidad poética de Antonio Machado, para poder dedicarles unos sentimentales versos a los tilos de la estación, tal y como él lo hizo en su época a los álamos del río Duero, que por la suerte que han tenido y por su historia aún conservan la cabeza.

Nuestros tilos ni han tenido suerte, ni un poeta amante de la naturaleza que los defendiera cuando han sido condenados a la guillotina, a pesar de que también formaban parte de la historia de Llagostera y habían cobijado a muchos viajeros bajo sus ramas, durante los calores veraniegos.

Al pasar ahora por aquel lugar, siente uno una sensación de vacío, como si faltara aire para rellenar nuestros desgastados pulmones, y si ahora sucede eso —¿Qué pasará en plena canticula del verano, sin el frescor de su sombra ni el aroma de sus flores, cuando la contaminación atmosférica más se deja sentir sobre los ancianos y los niños?

El sentimiento de las personas consultadas, que tienen por costumbre dar un paseo por aquel lugar, ha sido de asombro y espontáneo rechazo a la mutilación de aquellos frondosos árboles. Nadie sabe a ciencia cierta, las causas ni las razones que aconsejaron el desmoche de aquellos casi centenarios tilos, para dejarlos en el lastimoso estado que presentan a los visitantes, con sus muñones cercenados levantados hacia el cielo, como unos inocentes ajusticiados, clamando venganza para los culpables.

Nadie puede concebir como siendo Llagostera un pueblo que carece de jardines, y un parque público con árboles frondosos, se puede dar el lujo de destruir los pocos que nos dan un poco de sombra, debido al desmoche a que son sometidos cada año, dejándolos convertidos en plantones decorativos sin sombra ni abrigo.

Si la naturaleza ha dado al hombre los medios necesarios para subsistir sobre la tierra, el árbol creo que será el que más beneficios le reporta y por dicha causa, es también el que sufre los encarnizados ataques de quienes más se benefician de sus productos. El hombre con su ambición de poderío y dominio del universo, se empeña en destruirlo todo sin escatimar estudios ni esfuerzos para conseguirlo, desde el invento del fuego y la pólvora hasta los cohetes atómicos.

Se comenta por el pueblo, que los terrenos y la estación, que fueron del ferrocarril, serán utilizados para servicios públicos, proyecto que encontramos muy acertado, siempre que no lleve como objetivo, la destrucción de unos árboles con historia y solera y que los trabajos de remodelación de

los terrenos no lleguen a competir o hacer juego con la chapuza realizada en el puente sobre la riera Gotarra, ya que donde se podía construir un puente airoso y espléndido, que diera realce a la entrada del pueblo, se ha construido una montaña rusa.

Del desconcierto arquitectónico en la Plaza de Cataluña, ya se ocupó J. Ventura en el número anterior y en lo concerniente a la chapuza pienso dedicarle un espacio en el próximo Butlletí, porque sigue siendo noticia según van pasando los años.

La chapuza, por ser una enfermedad hereditaria, no sabe nada de cambios políticos ni de personajes. Pueden cambiar las personas y las chaquetas pero continúan con los mismos hábitos que van pasando de padres a hijos.

De esto y de otras cosas hablaremos otro día: —Si nos dejan.

F. Ramos Díaz

EL PI

Era tan bonic...! El seu cap rebel
que tocava el cel,
la cremor del sol d'estiu vencia
i, als seus peus, feliç, jo dormia,
els somnis de mel.
L'or de la tarda, brunyia el prat,
que de vert pintat,
amb blancor d'ovelles es clapejava,
tot; marges, fondals, camps, tot cantava,
l'amor més preuat.
Allí, el meu cor, vessant de cançons,
les folles passions
per l'alt pi, entre plors es desfeien,
i llavors els meus llavis li deien:
— Són tot il·lusions...?
I, amb viva febror de juventut,
en veure'l tan mut,
l'aspror del desengany em feia presa,
mes, el seu brancam, al cel estesa,
del plor vol tribut.
Ell fou, qui de l'amor el nom sentí,
ell fou, el meu pi
qui el sentí entre panteixs un dia,
quan meu era, el cor que es delia
per viure en mi.
Ell fou, qui, de l'ermita del comal,
el convit nupcial,
al veure'ns passar, junyí l'oratge,
perquè tingués, el meu maritatge,
un goig més triomfal.
Ell fou qui de l'alt, ben alt mirador,
sentí la cançó,
que per ma filla deia sa mare,
i, oh, sí...! sembla que el veig, encara,
tan quiet... i tan bo...!
I, un dia, que mai hagués vingut,
pel llamp abatut,
veig el meu pi, enrogit de flames,
tot una brasa, de cap i branques:
ja mort, ja caigut...

* * *

Han passat estius, han passat tardors,
del bosc, les llavors,
el vent escampant amb sa delera,
van fer sortir una primavera,
un pi... més formós...!
I la corrandia de mesos i anys,
enfortint els tanyes,
li han donat: força, esveltesa,
un cap que núvol fresa,
valent, sense enganys.
Ma filla la veig, un somrient mati
al peu d'aquell pi
i sento que diu: planys i deliris,
i penso que l'Amor, els lliris,
tornen a florir...

P. Parés C.

Poesies

BOCI DE "L'APRENENT"

—quartetes dedicades al meu
nebot Carles—.

NOSTRA PLAÇA

Plaça de Catalunya és,
la que de la Indústria era.
D'"Estaña" ho fou després,
a disgust de Llagostera.

És bonica en juliol
quan hi toquen sardanes! !
Uns: tenora i flabiol;
altres: puntegen amb ganes.

El dijous hi fan mercat;
s'hi ven: polls, verdures, robes,
maquinària, calçat...
i altres coses més hi trobes.

Mai no he vist tanta mainada,
com la tornada del tren...
i al celebrar la Diada
Internacional del Nen.

Llorenç Ventura i Sabarí

—Juliol 83—

NIT D'HIVERN

Ara la nit ve molt freda,
el vent corre esbojarrat
i tinc por de la riera
i del foc que s'ha apagat.

I bufa la tramuntana,
la neu no es farà esperar,
així l'avi m'ho contava
mentre esperava el sopar.

També contava rondalles
de princeses i encantats,
de dragons i de batalles
de generals i soldats.

Jo escoltant-lo no dormia,
mentre l'hivern anava entrant,
L'hivern en nits que venia
mentre anava glaçant.

Ara que m'he tornat avi
perquè han passat tants anys,
l'hivern és per a mi un calvari,
ja que tinc els nêts llunyans,

i no els puc contar rondalles,
ni els puc fer jocs de mans
ni consells, ni escridassades,
ni fer petons i abraçades
com em feia l'avi abans.

Josep Calvet

POESIA A UNA CRIATURA
QUE ACABA DE NEIXER

Per què vas venir al món
dolç infant?
Per veure penes i menyspreu?
No veus que en les teves mans
ja no hi ha l'alegria d'abans! .
No veus que en els teus ulls,
hi ha fontanes de llàgrimes! ..

Trista vida és la que t'espera
carregada de guerres i odis;
plora de fam i misèria.
Qui t'ensenyarà a moure les teves cames
sobre tanta terra carregada de bombes? .
Si només que facis un pas
pots anar més lluny d'on dormies.

No erès més feliç abans?
Ja sé que no sortirà paraula de la teva
ja sé que voldries però no pots, ^{boca}
com tampoc m'has pogut entendre

Jaume Riera

AIRE PRIMAVERAL

Riu l'ametller sobre la vinya
i el sol baixa fins al riu ajugassat,
l'hivern fuig cap al cim, la neu declina
i els arbres ja frissen per brotar.

Se sent l'aire tebi de la quaresma,
amb un esforç que ens mostra sa
el cel serà (blau que enlluerna) ^{bonat}
i les violes surten en el prat.

Josep Calvet

GUITARRA

Guitarra que cantes amor
ets la bella solitària;
compassió d'una mà
que et sap fer plorar.

-¿Per què plores, guitarra?...
així no sóc més feliç,
ni més pobre, ni més ric...
però si no ploresis,
-¿Què seria de mi?.

Tu que cantes a la vida,
a l'amor i a l'alegria,
canta per a mi, dolça guitarra,
canta per a mi i així podré tenir
aquesta alegria i aquesta vida,
que tant desitjo tenir.

J. Riera

entrevista

Amb aquesta introducció el que pretenem és explicar-vos com el Moto-Club Llagostera, junt amb nova gent, ha passat a formar el Llagostera Competició.

De tots és sabuda l'existència d'un Moto-Club a Llagostera. Aquest havia de celebrar unes proves ja programades des de principi d'any. La gent que formava la junta va arribar un moment en què es va veure incapaç de poder portar a terme les activitats (concretament la prova de moto-cross de la Festa Major, per falta d'elements personals). Les persones d'aquesta junta decidiren buscar nova gent dins l'àmbit del motor a Llagostera.

Convocaren una reunió al Casino Llagosterenc, essent un total de 25 ó 30 persones les que s'aconseguien reunir. Fruit del treball d'aquesta gent es pogueren trobar uns terrenys i acondicionar-los per celebrar-hi el moto-cross. La prova fou tot un èxit, tant a nivell d'organització com de públic, i es decideix canviar el nom Moto-Club per passar a formar el grup que actualment es denomina Llagostera Competició, a efectes de què hi estés inclòs tot el sector del motor, no únicament el de la moto sinó el de cotxes, bicicletes i tot l'esport sobre rodes.

A partir d'aquí aquest grup es va consolidar i amb aquesta nova gent decideixen fer una reunió extraordinària que tingué lloc el passat novembre, per formar una nova junta, que és la que ha continuat promocionant aquest esport.

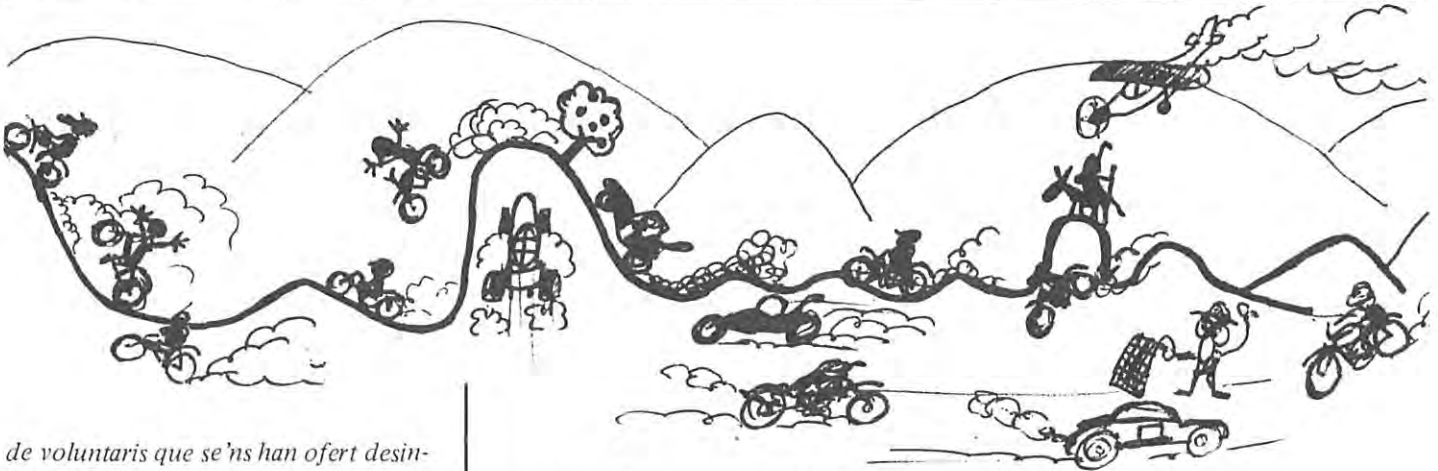
I a ells ens hem adreçat perquè ens informin de les activitats que pensen realitzar i del funcionament del club.

—Amb quins mitjans econòmics comteu per portar a terme les diferents activitats?

—La principal font d'ingressos que tenim és la quota anual de mil pessetes que ens abonen els 105 socis.

Comptem també amb les recaptacions de taquilla i bar quan es realitza alguna prova.

A part de tot això hi ha també unes aportacions personals de la junta i

de voluntaris que se'ns han ofert desinteressadament.

En el moment que tinguem el circuit acabat hem d'intentar que hi hagi algunes firmes comercials que ens puguin subvencionar mitjançant una publicitat estàtica.

—Rebeu alguna subvenció per part de l'Ajuntament?

—De moment no en rebem cap, però és lògic, degut a què és una entitat que s'acaba de crear i no tenim els estatuts aprovats per la Generalitat. Esperem que dintre de poc, quan ho tinguem tot en regla, puguem aconseguir algun ajut per part de l'Ajuntament.

—Quines activitats heu realitzat i quines són les que teniu en projecte?

—Llagostera Competició pràcticament no ha pogut celebrar cap prova perquè és una entitat totalment nova, ja que ha nascut fa tres mesos, tot i que fa molt temps que hi remenem. Per donar una satisfacció als socis es va celebrar la prova de Trial-Sin.

Aquest és el calendari que ens hem proposat portar a terme durant l'any 1984.

—Auto-Cross provincial (6 de maig).

—Moto-Cross Festa Major (10 ó 11 de juny).

—Moto-Cross (Entre setembre i octubre).

—Auto-Cross provincial (18 de novembre).

També tenim en projecte de gestació una prova del campionat de Catalunya de Trial-Sin.

—El grup Llagostera Competició té pilots propis?

—No, però a la llarga en tindrà. En l'actualitat creiem que nosaltres acabem de néixer i el que pretenem és acabar d'organitzar el que és un club. El Moto-Club comptava amb uns pilots a qui es continuaria tramitant les llicències, però que no rebran cap ajut econòmic, ja que pensem que hi ha altres coses prioritàries a fer. Per exemple, el barrat del circuit (situat a Sant Llorenç), per a la protecció del públic.

—Com va ésser que la primera prova a organitzar fos un Trial-Sin?

—En principi, per les facilitats que ens portava aquest tipus de prova. En aquells moments no estàvem en condicions d'organitzar una prova de Moto-Cross o Auto-Cross. Feia temps que no s'havia preparat res i creiem que el soci tenia dret a veure que encara estàvem vius, que existíem.

Un altre punt clau va ésser poder comptar amb la col·laboració desinteressada del campió d'Espanya i del

d'Europa en plan d'exhibició a la mainada de Llagostera. Tanmateix perquè Llagostera no s'havia fet mai cap prova d'aquest tipus.

Sortint una mica de la pregunta ens agradaria fer saber a la gent que es crearà una junta de vocals per fomentar l'esport de la bicicleta. Hi ha tres o quatre nois que la dominen bé i amb una bona preparació podrien fer un bon paper en un campionat de Catalunya. Desenvolupar el món de la bicicleta és una de les nostres aspiracions ja que considerem que és el més popular, que està més a l'abast de tothom.

A la llarga mirarem de poder adquirir dues o tres bicicletes competitives per aquells que ho facin millor, per competir als campionats provincials.

Finalment ens agradaria dir a tots els socis que gràcies a ells tot ha pogut anar endavant i que tinguin confiança en nosaltres. Aquest mes rebran una circular explicant tot el nostre procés.

Col·lectiu de Redacció

esports-moto-jorma-7

articles per a l'esport
cordatge de raquetes i
reparació de patins

carrer dels consellers, 3 — telèfon 83 04 56

llagostera

ELECTRÒNICS CODOLAR

VIDEO
TELEVISIO
ALTA FIDELITAT
ELECTRODOMESTICS

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 — LLAGOSTERA

IV CURSA POPULAR A LLAGOSTERA

El passat dia 26 de desembre, amb la col·laboració de l'Ajuntament, Casino Llagosterenc, Electrònica Genohar, Cobega, S.A., Concessionari Coca-Cola, Auto-Escola Ruiz, Begudes i Menjars "Degollat", G.E. Bell Matí i Creu Roja de Llagostera, fou organitzada a la nostra vila la IV Cursa Popular, en la qual podien participar gent de totes les edats, d'arreu de les comarques gironines.

Tant l'expectació que va despertar com la participació, fou massiva, arribant les inscripcions a 294 corredors, dels quals 165 eren de Llagostera.

La relació de participants, per ordre de dorsals, fou la següent:

- 1.er - Jaume Clara - 9 anys
- 2.^{on} - Jordi Ballo Carlos - 13 anys
- 3.er - Júlia Somolinos Soler - 10 anys
- 4.^{rt} - Juli Mauri Mestres - 29 anys
- 5.^è - Jordi Gelma Lluip - 14 anys
- 6.^è - Jordi Ronda Lluís - 12 anys
- 7.^è - Jordi Rusiñol Boadella - 25 anys
- 8.^è - David Bosch Caballé - 13 anys
- 9.^è - Marta Rondon Luis - 12 anys
- 10.^è - Mònica Rondon Luis - 12 anys
- 11.^è - Joan Pi Comas - 12 anys
- 12.^è - Farnes Salamanca Turon - 23 anys
- 13.^è - Salvador Davant Ribera - 26 anys
- 14.^è - Carles Miquel Llinas - 14 anys
- 15.^è - Aní M^a. Caballeros Sánchez - 13 anys
- 16.^è - Gemma Falgueras Finestra - 13 anys
- 17.^è - Irene Vives Alberti - 13 anys
- 18.^è - Jordi Barés Maidagan - 9 anys
- 19.^è - Gerard Parés Maidagan - 8 anys
- 20.^è - Marc Parés Maidagan - 6 anys
- 21.^è - M.ª Rosa Maidagan González - 31 anys
- 22.^è - Jordi Guinó Arias - 14 anys
- 23.^è - Joan Soler Rissech - 40 anys
- 24.^è - Dolors Deu Torres - 38 anys
- 25.^è - Joan Soler Deu - 9 anys
- 26.^è - Angel Barnells Barnés - 14 anys
- 27.^è - Isabel Ventura Mora - 15 anys
- 28.^è - Marta Julia Mestres - 16 anys
- 29.^è - Joaquim Casolas Coll - 12 anys
- 30.^è - Rafael Mas Masso - 15 anys
- 31.^è - Carlos Mota López - 15 anys
- 32.^è - Jordi Boadas Soley - 11 anys
- 33.^è - M.ª Rosa Gelma Lluip - 12 anys
- 34.^è - Carmen Joals Tarré - 21 anys
- 35.^è - Esther Joals Tarré - 13 anys
- 36.^è - Jordi Joals Tarré - 8 anys
- 37.^è - Miquel Joals Tarré - 14 anys
- 38.^è - Lluís Ribes Colomer - 14 anys
- 39.^è - Xavier Casolas Coll - 15 anys
- 40.^è - Xavier Puig-Vert Colomer - 14 anys
- 41.^è - M.ª Teresa Sau - 14 anys
- 42.^è - Josep M.ª Garriga Pla - 32 anys
- 43.^è - Susagna Sala Pascual - 8 anys
- 44.^è - Enric Vila Añon - 10 anys
- 45.^è - Margarida Esteve Vall-Iloera - 37 anys
- 46.^è - Margarida Darder Esteve - 9 anys
- 47.^è - Emili Darder Esteve - 38 anys
- 48.^è - Francesc Vilanova Vila - 12 anys
- 49.^è - Lluís Mercado Moreno - 26 anys
- 50.^è - Xavier Planella Morató - 12 anys
- 51.^è - Carles Rius Colomer - 11 anys
- 52.^è - Domingo Pascual Gifre - 13 anys
- 53.^è - Joan Xirgu Ciurana - 11 anys
- 54.^è - Marisol Bermúdez Sánchez - 9 anys
- 55.^è - Asunción Bermúdez Sánchez - 10 anys
- 56.^è - Antoni Cebrian Garcia - 36 anys
- 57.^è - Xavier Buc Pujol - 11 anys
- 58.^è - Fulgosa Lorente Fernández - 21 anys
- 59.^è - Josep Adroger Suñer - 14 anys
- 60.^è - Ramon Josep Martínez Rodríguez - 15 anys
- 61.^è - Lluís Sau Mirabet - 36 anys
- 62.^è - Josep Danés Berga - 30 anys
- 63.^è - Montse Pujol Molas - 20 anys
- 64.^è - Joan Lorenzo Fernández - 16 anys
- 65.^è - Angel Velázquez Martínez - 38 anys
- 66.^è - Alonso Fernández Garcia - 36 anys
- 67.^è - Jaume Coll Celis - 17 anys
- 68.^è - Francisco Rodríguez Garcia - 36 anys
- 69.^è - Jordi Pascual Gifre - 9 anys
- 70.^è - Isabel Rodríguez Garcia - 20 anys
- 71.^è - Antoni Iglesias Rodríguez - 15 anys
- 72.^è - Josep Masdeu Martínez - 12 anys
- 73.^è - Francesc Lozano Ortega - 14 anys
- 74.^è - Francesc del Pozo Duran - 16 anys
- 75.^è - Jesús Ballesteros Saiz - 34 anys
- 76.^è - Josep Catro Castillo - 29 anys
- 77.^è - Antoni Marcos Peláez - 15 anys
- 78.^è - Josep M.ª Puig Prunell - 11 anys
- 79.^è - Esmeralda Delgado Rincón - 12 anys
- 80.^è - Miquel Rosilla Fernández - 25 anys
- 81.^è - Lourdes Serrano Campmajor - 10 anys
- 82.^è - Encarnita Barea Gutiérrez - 10 anys
- 83.^è - Manuel Carreras Casdo - 51 anys
- 84.^è - Montserrat Frau Surroca - 48 anys
- 85.^è - Francesc Ragolta Soms - 12 anys
- 86.^è - Jordi Comas Boada - 15 anys
- 87.^è - Joaquim Comas Corrius - 46 anys
- 88.^è - Pilar Boadas Casolas - 37 anys
- 89.^è - Elisendo Comas Collell - 39 anys
- 90.^è - Francesc Nuell Moll - 21 anys
- 91.^è - Manel Firmina Rodríguez - 14 anys
- 92.^è - Llorenç Soler Serra - 29 anys
- 93.^è - Manel Raurich Pérez - 8 anys
- 94.^è - Francisco Raurich Pérez - 8 anys
- 95.^è - Antoni Pareja Calmaestra - 9 anys
- 96.^è - Joaquim Carvajal Gómez - 33 anys
- 97.^è - Carles Gascons Cabarrocas - 15 anys
- 98.^è - M.^a del Mar Baños Maldonado - 19 anys
- 99.^è - Pilar Valentí Roca - 20 anys
- 100.^è - Joan Selis Llinàs - 12 anys
- 101.^è - Isidro González Díaz - 15 anys
- 102.^è - Inés Tomàs Campnyo - 20 anys
- 103.^è - Angel Torres Camanyo - 16 anys
- 104.^è - Josep Ruiz Carmona - 22 anys
- 105.^è - Mario Alexander Roson - 18 anys
- 106.^è - Rafael Zugasti Prades - 34 anys
- 107.^è - Francesc Luna Basco - 21 anys
- 108.^è - Llorenç Pont Bosch - 31 anys
- 109.^è - Mònica Lloveras Ventura - 9 anys
- 110.^è - Joan Lloveras Ventura - 16 anys
- 111.^è - Toni Tomàs Llinàs - 21 anys
- 112.^è - Joan Canals Rabassadas - 19 anys
- 113.^è - Esteve Lloveras Turon - 12 anys
- 114.^è - Montserrat Gifre Collell - 41 anys
- 115.^è - Josep M.ª Darco Planella - 44 anys
- 116.^è - Lluís Nuell Moll - 17 anys
- 117.^è - Joan Pujolar Borrell - 18 anys
- 118.^è - Jaume Ventura Sureda - 11 anys
- 119.^è - M.ª Elena Montiel Boadas - 14 anys
- 120.^è - Isabel Mayol Maurici - 14 anys
- 121.^è - Núria Albertí Cateura - 14 anys
- 122.^è - Montse Vila Gotarra - 14 anys
- 123.^è - Elena Bosch Ciurana - 19 anys
- 124.^è - Darwin Ribas Vila - 50 anys
- 125.^è - Miquel Ribas Carbó - 21 anys
- 126.^è - Felix del Olmo Delsaz - 31 anys
- 127.^è - Francesc del Olmo Delsaz - 24 anys
- 128.^è - Pere Hospital Juncà - 12 anys
- 129.^è - Ferran Rodríguez Navas - 46 anys
- 130.^è - Jesús Salvador Alarcón - 15 anys
- 131.^è - Manel Peralta Rodríguez - 29 anys
- 132.^è - Manel Garcia Ribas - 33 anys
- 133.^è - Josep Manuel Ribas - 18 anys
- 134.^è - M.ª Angels Corominas Pallí - 36 anys
- 135.^è - Joan Malagon Daussà - 11 anys
- 136.^è - Marcelo Gómez Balla - 44 anys
- 137.^è - Ramon Puig Pla - 27 anys
- 138.^è - Susagna Dardeda Boatella - 14 anys
- 139.^è - Esther Rufi Puig - 14 anys
- 140.^è - Pilar Selis Llinàs - 14 anys
- 141.^è - M.ª Rosa Selis Masnou - 14 anys
- 142.^è - M.ª Teresa Castelló Bou - 14 anys
- 143.^è - Marta Roca Nicolau - 12 anys
- 144.^è - Rosa M.ª Garballudo Juncà - 9 anys
- 145.^è - Enric Hospital Juncà - 9 anys
- 146.^è - Josep Carballudo Juncà - 10 anys
- 147.^è - Pilar Juncà Valls - 38 anys
- 148.^è - Rosa M.ª Juncà Valls - 36 anys
- 149.^è - Ricard Guixart Ruiz - 17 anys
- 150.^è - Rafael Fuyà Lashing - 18 anys
- 151.^è - Josep Pi Comas - 18 anys
- 152.^è - Rafael Arroyo Garcia - 10 anys
- 153.^è - Jaume Suñer Barnés - 41 anys
- 154.^è - Salvador Pujos Treserras - 40 anys
- 155.^è - Josep M.ª Boadas Alsina - 42 anys
- 156.^è - Marc Vich Torres - 12 anys
- 157.^è - Ricard Vidal Turon - 11 anys
- 158.^è - Marc Coll Sabater - 11 anys
- 159.^è - Salvador Ros Agustí - 18 anys
- 160.^è - Josefina Ros Agustí - 15 anys
- 161.^è - Isabel Sagué Tusca - 12 anys
- 162.^è - M.ª Eugènia Comas Alsina - 12 anys
- 163.^è - M.ª Teresa Gurnés Selis - 12 anys
- 164.^è - Yolanda Nohé Arbusé - 10 anys
- 165.^è - Jordi Nohé Arbusé - 12 anys
- 166.^è - Josep Guinó Bou - 24 anys
- 167.^è - Josep Blanch Guinó - 16 anys
- 168.^è - Pere Serra Gispert - 30 anys
- 169.^è - Xavier Butiñach Hospital - 17 anys
- 170.^è - David Coll Sabaté - 15 anys
- 171.^è - Angels Palomo Aguilar - 8 anys
- 172.^è - Joaquim Colomer esteve - 25 anys
- 173.^è - Francisco José Tortajada Sales - 23 anys
- 174.^è - Sebastià Sarabia Avellan - 18 anys
- 175.^è - Julia Xirgu Ciurana - 15 anys
- 176.^è - Josep Collell Muntaner - 27 anys
- 177.^è - Anna Espona Arderiu - 48 anys
- 178.^è - Angel Cañigueral Barnés - 15 anys
- 179.^è - Josep M.ª Corominas Bosch - 31 anys
- 180.^è - Francisco Ruiz Lluís - 53 anys
- 181.^è - Lluís Turon Rabassadas - 41 anys
- 182.^è - Daniel Asensio Vera - 22 anys
- 183.^è - Lourdes Gurnés Selis - 8 anys
- 184.^è - Ramon Gurnés Vall-Iloera - 42 anys
- 185.^è - Joana Martí Estella - 13 anys
- 186.^è - Roser Noguera Sabarí - 13 anys
- 187.^è - Maria Pol i Borrell - 22 anys
- 188.^è - M.ª Lluïsa González Vall-Iloera - 26 anys
- 189.^è - Josep Molero Puig - 14 anys
- 190.^è - Julià González Vall-Iloera - 15 anys
- 191.^è - Narcís Llinàs Gavilan - 14 anys
- 192.^è - Josep Coll Campos - 25 anys
- 193.^è - Carles Llinàs Gavilan - 10 anys
- 194.^è - Josep M.ª Oliva i Prats - 32 anys
- 195.^è - Martí Sancebrià Pasagaños - 32 anys
- 196.^è - Jordi Blanch Rissech - 20 anys
- 197.^è - Núria Rissech Calzada - 10 anys
- 198.^è - Montserrat Grau Brugada - 10 anys
- 199.^è - Pere Caimel Llobet - 32 anys
- 200.^è - Josep Formiga Bota - 27 anys
- 201.^è - Xavier Tricheria Drench - 36 anys
- 202.^è - Josep Calpe Calls - 43 anys
- 203.^è - Josep Calpe Muñoz - 15 anys
- 204.^è - Santi Romo Ros - 24 anys
- 205.^è - Emili Aguilar Izquierdo - 38 anys
- 206.^è - Rosa Aguilar Moya - 10 anys
- 207.^è - Emili Aguilar Moya - 13 anys
- 208.^è - Pau Aguilar Moya - 38 anys
- 209.^è - Rosa Moya Banguls - 38 anys
- 210.^è - M.ª Angels Planella Morató - 17 anys
- 211.^è - Clara Puigdemunt Soler - 17 anys
- 212.^è - Josep Palomo Aguilar - 22 anys
- 213.^è - Miquel Llinàs Casta - 22 anys
- 214.^è - Joan Pedraza Rodriguez - 24 anys

Foto Xavier Ruiz

215.ª - Paquita Guevarra Reixach — 43 anys
 216.ª - Olga Llobet Guevara — 13 anys
 217.ª - Víctor Miquel Capdevila — 11 anys
 218.ª - Quimeta Puig Bancells — 43 anys
 219.ª - Quimeta Capdevila Arbat — 37 anys
 220.ª - Josep M.ª Bancells Deulofeu — 12 anys
 221.ª - Jordi Mano Torres — 13 anys
 222.ª - Carles Mano Torres — 11 anys
 223.ª - Esteve Pastoret Costabella — 17 anys
 224.ª - Margarida Costabella Fuster — 28 anys
 225.ª - Jordi Mano Vinyales — 38 anys
 226.ª - Josep Gispert Massa — 42 anys
 227.ª - Joaquim Roca Pou — 42 anys
 228.ª - Francesc Guinart Bautista — 48 anys
 229.ª - Assumpció Arbuser Ossa — 35 anys
 230.ª - Isabel Turon Boadella — 9 anys
 231.ª - Paquita Nicolau Oliveras — 35 anys
 232.ª - Carme Hospital Llinàs — 31 anys
 233.ª - Toni Mateos Colomer — 11 anys
 234.ª - Lidia Mateos Colomer — 12 anys
 235.ª - Gemma Tintíña Colomer — 10 anys
 236.ª - Francesc Mateos Colomer — 9 anys
 237.ª - Josep Martí Viadiu — 26 anys
 238.ª - Joan Gispert Llinàs — 19 anys
 239.ª - Josep ortiz Moreno — 19 anys
 240.ª - Pere Cañigüeral Barnés — 19 anys
 241.ª - Núria Margarit Marquès — 44 anys
 242.ª - Marina Boadas Sais — 40 anys
 243.ª - Maria Brugada Dalteni — 48 anys
 244.ª - Àngels Comas Plaja — 40 anys
 245.ª - Lluís Pau Pifarrer — 34 anys
 246.ª - Jordi Duch Planellas — 30 anys
 247.ª - Xavier Sais Mestres — 15 anys
 248.ª - Antoni Aguilés Sola — 35 anys
 249.ª - Xavier Teio Roca — 31 anys
 250.ª - David Comas Vila — 19 anys
 251.ª - Josep Benítez Muñoz — 20 anys
 252.ª - Francesc Llorenç Serra — 29 anys
 253.ª - Francesc Sevilla Ibáñez — 58 anys
 254.ª - Xavi Sánchez Gotarra — 12 anys
 255.ª - Anna Castaño Navarro — 18 anys
 256.ª - Carme Negre Vilanova — 18 anys
 257.ª - Francesca Soler Pérez — 18 anys
 258.ª - Isabel Rabassadas Porcell — 22 anys
 259.ª - Eva Romo Salvador — 9 anys
 260.ª - Concepció Triguero García — 12 anys
 261.ª - Carles Soler Salvador — 8 anys
 262.ª - Pilar Triguero García — 11 anys
 263.ª - Ramon Soler Salvador — 10 anys
 264.ª - Mercè Salvador Berenguer — 37 anys
 265.ª - Ramon Soler Morató — 37 anys
 266.ª - Josep Lloveras Portes — 14 anys
 267.ª - Anna Rosa Roca Nicolau — 9 anys
 268.ª - Judith Barceló Delmonte — 9 anys

269.ª - Cati Planella Morató — 9 anys
 270.ª - Míriam Sala Roca — 8 anys
 271.ª - Sandra Comas Barros — 30 anys
 272.ª - Emma García Lloveras — 9 anys
 273.ª - Belén Comas Plajos — 8 anys
 274.ª - M.ª Àngels Delmonte Morales — 31 anys
 275.ª - Miquel Comas Plajos — 38 anys
 276.ª - Raquel Butiñach Hospital — 11 anys
 277.ª - M.ª Carmen Zagra Domènech — 37 anys
 278.ª - Pilar Hospital Llinàs — 41 anys
 279.ª - Isabel Plans Mato — 8 anys
 280.ª - Anna Mata Ferrer — 5 anys
 281.ª - Emília Ferrer Figueras — 27 anys

282.ª - Jordi Planas Mato — 10 anys
 283.ª - Narcís Mato Noguera — 33 anys
 284.ª - Jaume Bosch Cañet — 48 anys
 285.ª - Jordi Fa Cateura — 18 anys
 286.ª - Pere Vila Expósito — 30 anys
 287.ª - Pere Genóher Vilella — 36 anys
 288.ª - Irene Moreno Martínez — 9 anys
 289.ª - Montse Casolas Coll — 10 anys
 290.ª - Alegre Tomàs Ferreras — 48 anys
 291.ª - Lluís Bellvehí Armengol — 23 anys
 292.ª - Joan Casta Mas — 44 anys
 293.ª - Àngel Moreno Arrebola — 16 anys
 294.ª - Josep Duran Treu — 23 anys

Un cop acabada la cursa quedava així la classificació (donem els resultats dels quinze primers):

	Nom i cognoms	N.º dorsal	Edat	Temps	Població
1.er	Isidre Gonzàlez Díaz	101	15	32'05	St. Coloma de Farners
2.on	Fèlix del Olmo Belzar	126	31	32'20	Girona
3.er	Lluís Mercado Moreno	49	26	32'26	Sils
4.art	Josep Ruiz Carmona	104	22	32'45	Calonge
5.ª	Francesc Lluna Baro	107	21	32'51	St. Coloma de Farners
6.ª	Miquel Rosillo Fernández	80	25	33'20	Palamós
7.ª	Josep M.ª Oliva Prats	194	32	33'40	Girona
8.ª	Àngel Velázquez Martínez	65	38	33'59	Salt
9.ª	Miquel Ribas Carbó	125	21	34'21	Lloret de Mar
10.ª	Jordi Rusinyol Boatella	7	25	34'44	Llagostera
11.ª	Rafael Zagasti Pradas	106	34	34'44	Llagostera
12.ª	Màrius Alexsander Roson	105	18	35'00	Calonge
13.ª	Josep Danés Berga	62	30	35'05	S. Feliu Pallarols
14.ª	Josep M.ª Boadas Alsina	155	42	35'06	Barcelona
15.ª	Jesús Ballesteros Saez	75	34	35'11	Palamós

Per curiositat hem volgut assabentar-nos dels corredors de menys i més edat que participaven a la cursa.

En Marc Parés Maidagan de 6 anys i la Marta Ferrer de 5, ells dos de Llagostera han estat els més petits.

En Francisco Sevilla Ibáñez, de 58 anys, natural de Sant Feliu de Guíxols, ha estat l'home més gran de la prova.

Pel que respecta a les dones hi ha un empat:

L'Anna Esperon Arderiu, Maria Brugada Dalteni, Alegre Tomàs Ferreras i la Montserrat Grau Surroca. La primera de Girona, les dues altres de Llagostera i l'última de Torroella de Montgrí.

ESPORTS

FUTBOL

Amb el partit disputat contra el Sant Hilari la U.E. Llagostera ha donat per acabada la primera volta del Campionat de II.^a Regional del grup segon. Si hem de resumir la campanya feta per la U.E. podem dir que ha estat satisfactòria en tots els aspectes. El nostre equip ha sorprès molts aficionats que segurament no s'esperaven els resultats obtinguts, ja que una segona regional és sempre molt més difícil.

Aquests han estat els resultats des de l'últim partit contra el Vilassar D. en el qual el nostre equip va lograr un valuós empat:

Llagostera, 1 - Vilassar D., 1
Fliselina, 3 - Llagostera, 0
Llagostera, 5 - Arenys M., 3
Sant Hilari, 1 - Llagostera, 3

La classificació general ha quedat d'aquesta manera:

Fliselina . . . 27 punts, més 9 positius
Palafolls . . . 23 punts, més 7 positius
Hostalric . . . 22 punts, més 6 positius
Llinars . . . 22 punts, més 6 positius
Parets . . . 20 punts, més 2 positius
Llagostera . . 20 punts, més 4 positius
Vilassar M . . 20 punts, més 2 positius
Mollet . . . 19 punts, més 5 positius
Arenys 19 punts, més 1 positiu
Cirera 19 punts, més 1 positiu
Sils 16 punts, menys 2 negatius
Poble Nou . 15 punts, menys 1 negatiu
Vilassar D 14 punts, menys 4 negatius
Vidreres . 12 punts, menys 6 negatius
Aro 10 punts, menys 6 negatius
Rayo 9 punts, menys 7 negatius
S. Hilari . . 8 punts, menys 8 negatius
A. Andaluz 7 punts, menys 11 negatius

Resumirem la primera volta: Dels 16 partits disputats (en té un de menys), n'ha guanyat 6, n'ha empatat 8 i n'ha perdut 2. Ha fet 25 gols fora de casa i 20 a casa.

ACTIVITATS ESPORTIVES DEL CASAL PARROQUIAL LLAGOSTERENC

TEMPORADA 1983/84

El Casal P. Ll. porta a terme unes activitats esportives a través de tres equips de futbol base a diverses competicions de caire provincial.

FUTBOL ESCOLAR

Delegats: Lluís Planas i Lluís Parxachs.

Campionat Provincial de Futbol Escolar. Categoria Aleví. Grup A.— Aquest campionat està organitzat per la Penya Bons Aires de Girona. Tenen les vint fitxes reglamentàries, pel que l'equip és complet. Una nota a destacar és que cada dia són més nombrosos els nois de què l'entrenador, el senyor Toni Puig pot disposar a cada entrenament. Juguen cada dissabte i la seva classificació dins la taula està cap a la meitat.

FUTBOL FEDERAT

Delegats: Joan Xirgu i Jesús Planella.

Campionat Provincial d'Alevins. 1.ª Divisió. Grup B.— Entrenats pel senyor Carrasco van líders a la classificació general. Estan jugant la segona volta.

FUTBOL FEDERAT

Delegats: Joan Puig i Manuel Sánchez.

Campionat Provincial d'Infantils. Grup D.— Aquest equip disposa de dos entrenadors, el Sr. Ramonet Soler i el Sr. Pompeu Pascual. Aquest equip funciona amb la col.laboració de la U.E. Llagostera. Per ésser el primer any, les coses no van malament.

La junta del Casal Parroquial, delegada en el seu dia, una comissió de pares de nois que juguen a futbol en el Casal, totes les funcions esportives que pretenien portar a terme.

Aquesta junta, amb la sol.laboració de nombrosos pares, ha quedat formada de la següent manera: **PRESIDENT:** Lluís Planas; **SECRETARI:** Jesús Planella; **VOCALS:** Joan Puig, Lluís Parxachs, Francesc Xirgo i Manuel Sánchez.

BÀSQUET

JÚNIOR FEMENÍ

F.D. Cassanenc, 31 - C.B. Llagostera, 16
C.B. Llagostera, 38 - A.E. Blanes, 68
A.C.E. Riudellots, 23 -
C.B. Llagostera, 45
C.B. Llagostera, 15 - C.B. Guíxols, 46

SÈNIOR FEMENÍ

C.B. Sils, 61 - C.B. Llagostera, 39
C.B. Llagostera, 37 - C.B. Guíxols, 42
U.E. Sarrià, 49 - C.B. Llagostera, 29
C.P. Sant Josep, 71 - C.B. Llagostera, 24
C.B. Llagostera, 56 - H.B. Puma, 41

HOQUEI SOBRE PATINS

Els resultats d'hoquei sobre patins, de les tres categories d'equips que tenim a Llagostera, des del novembre fins ara, són els següents:

JUVENILS

C.H. Lacustària - C.H. Blanes B, 6-3
F.D. Cassanenc - C.H. Lacustària, 4-7
C.H. Lacustària - C.H. Lloret, 6-7
S.H.U.M. A - C.H. Lacustària, 8-1
C.H. Lacustària - S.H.U.M. B, 2-5
C.O. Farners - C.H. Lacustària, 1-6

A la classificació estem al quart lloc, darrera del Blanes A, amb 22 punts, S.H.U.M. A, 20 punts, S.H.U.M. B, 18 punts, C.H. Lacustària, 14 punts.

ALEVINS

C.H. Lacustària - C.H. Blanes A, 0-13
G.E.I.E.G. A - C.H. Lacustària, 18-0
C.H. Lacustària - C.H. Lloret, 1-8
S.H.U.M. A - C.H. Lacustària, 20-0
C.H. Lacustària - S.H.U.M. B, 1-7
C.O. Farners - C.H. Lacustària, 2-4

A la classificació, estem al penúltim lloc, amb 2 punts, davant del Figueres que té 1 punt.

BENJAMINS

Els menuts del C.H. Lacustària estan a la classificació en el penúltim lloc. Malgrat que la sort no els acompanya, els nostres benjamins estan fent veritables esforços i veritables progressos.

Aprofitem aquesta ocasió per fer una crida a tots aquells nois que vulguin començar a patinar, convidant-los a què vinguin amb nosaltres els dimarts o dijous de 8 a 9 del vespre.

TRIAL-SIN

El passat diumenge dia 11 de desembre tingué lloc a la plaça Catalunya de la nostra vila la segona edició de Trial-Sin.

La prova consistia en passar deu zones "indoor", a base de tubs, taulells, pneumàtics, essent la dels cotxes la més espectacular.

A part dels molts participants que va haver-hi, en Joan Pons, campió d'Espanya i d'Europa i en Marc Colomer, campió de Catalunya i d'Espanya, ens deleitaren amb diferents exhibicions durant tot el matí.

La prova era organitzada pel grup LLAGOSTERA COMPETICIÓ i va ser un èxit total. Aquesta va ésser la qualificació final:

- 1.er.— Josep Areñas, 5 punts
- 2.on.— Xavier Bassó, 13 punts
- 3.er.— Àngel Martínez, 21 punts
- 4.art.— Artur Tur, 23 punts
- 5.è.— Josep Pericay, 30 punts
- 6.è.— Josep Vilamalla, 30 punts
- 7.è.— Carles Miquel, 31 punts
- 8.è.— Joan Miralpeix, 40 punts
- 9.è.— Xavier Domingo, 42 punts
- 10.è.— Santi Navarro, 43 punts
- 11.è.— Carles Roig, 45 punts
- 12.è.— Manolo Vera, 47 punts
- 13.è.— Joan Grulera, 48 punts
- 14.è.— Josep Restrudis, 50 punts
- 15.è.— Emilio Rodríguez, 50 punts
- 16.è.— Joaquim Restrudis, 50 punts
- 17.è.— Josep Andrés, 50 punts
- 18.è.— Alex Sánchez, 50 punts
- 19.è.— Juan M. Sánchez, 50 punts

(Foto Xavier Ruiz)

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar el que li sembli.

Especuladors abstenir-se.

* Es lloga un local útil per a magatzem, al C/. del Sol. Raó: Narcís Vert (gasolinera).

* Venc dues estufes catalíques gas butà, d'encès automàtic, amb vàlvula de seguretat, graduables a tres intensitats de calor, inclòs el regulador: una "Corcho" per 6.000 ptes i una "Crolls" per 7.000. Al comptat. Raó: Gerard Coris. Tel. 83.02.86

* Venc un televisor, totalment revisat, "Inter" 24", blanc i negre, 1.a i 2.a cadena, per 10.000 ptes.

Raó: Gerard Coris. Tel. 83.02.86

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

Transcripció original

De menjar de gat rostit

Lo gat pendràs e matar-L'as, ço és degollar-lo. E quant sia

mort, leva-li lo cap e guarda que nengú no-n mejàs per la vida, car per ventura tornaria orat. E après scorxa'l bé e netament e obre'l e fes-lo ben net. E quant sie net, pren-lo e met-lo dins en un drap de li que sie net e soterra'l deval terra, de manera que stiga un jorn e una nit. E après trau-lo de allí e met-lo en ast e vaja al foch a coure. E après quant courà, unta'l ab bon all e oli. E quant sia untat, bat-lo bé ab una verga e acò faràs, fins que sia cuyt, untant y batent. E quan sia cuyt, pendràs-lo e tallar-l'as, així com si fos un conill e met-lo en un plat gran. E pren de l'all e oli que sia destremprat ab bon brou, de manera que sia ben clar. E lança'l damunt lo gat. E après menja d'ell e veuràs una vianda singular.

De pólvora de duch

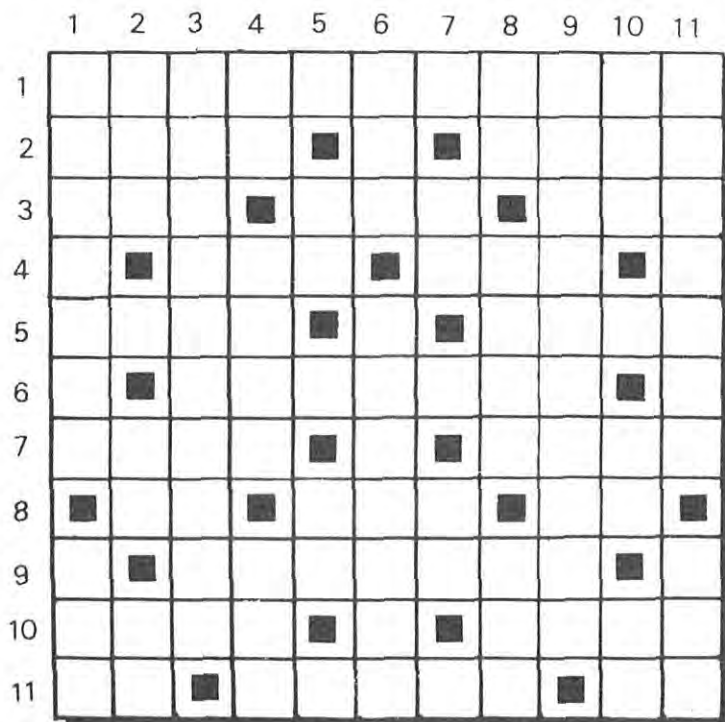
Canyella quatre drumes, gingebre quatre draumes, giroffle una drauma, sucre una liura, e tot açò ben picat e passat per un cedaç que sie ben prim o almanco com lo de la salsa. E vet ací pólvora de duch.

De altra pólvora de duch

Gingebre blanch dues honçes, garanjal mija drauma, cnyella una honça, pedre lonh una honça, nous d'exach una honça, nous noscades una honça, sucre fi un quart de onça. E tot açò sia ben picat e passat per un cedàs prim. E vet ací que la drauma és pes de dos dinés o lo scrúpol és pes de un diner.

“L'aprenent de Carvalho”

mots ENCREUATS

HORIZONTALS.— 1.— Dit d'un home afeminat. 2.— Aquella cosa. President de la Generalitat. 3.— Germana del pare o de la mare. Prefixe que significa igual. Planta hortícola. 4.— Fluid aeriforme. Indicació que una cosa està repetida. 5.— (Al revés) Teixit molt fort. (Al revés) Drap o tela. 6.— Vasta extensió asiàtica de la URSS. 7.— D'alçària notable, plural. (Al revés) Part del calçat que correspon a la planta del peu. 8.— Preposició. Pla de sustentació de l'avió. Sensació de la oïda produïda per vibracions. 9.— Riu del terme de Llagostera. 10.— Ple de llum. Barca de Noé. 11.— Vocal repetida. En direcció de dalt a baix. Partícula atòmica.

VERTICALS.— 1.— Façana. Au palmípeda. 2.— En certs jocs de cartes, dues o tres cartes del mateix nombre. Xifres romanes, Nota musical. 3.— Municipi del Gironès. 4.— Qualitat atorgada. Estàs trist, melanconiós. Violenta irritació contra algú. 5.— (Repetit) Divinitat egípcia. Prefixe llatí que indica direcció. 6.— Municipi de la Vall d'Aran. Coberta feta amb teules. 7.— (Al revés) De qualitat. Ocell. 8.— Símbol de l'einstein. Infantilment, àvia. Moneda de vint-i-cinc cèntims. 9.— Treure les coses d'un lloc per posar-les a un altre. 10.— Pronom personal. Vocal repetida. 11.— Retribució del treball. (plural). Estat de tranquil·litat.

SOLUCIÓ — Horizontals: 1, Faldilles; 2, Alib; 3, Tria; 4, X.Gas; 5, A; 6, anol; 7, Tabo; 8, D; 9, S; 10, A; 11, A. Verticals: 1, Farxada; 2, Oca; 3, Llagostera; 4, Do; 5, L; 6, Les; 7, L; 8, E; 9, E; 10, O; 11, S.

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258

TALLER DE REPARACIONES

COCHES NUEVOS Y USADOS
TOTALMENTE REVISADOS

HUNET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

garden center
costa brava

83 04 62 - Cta. Comarcal K. 25.7
de Girona a S. Feliu Guíxols

LLAGOSTERA
(Girona)

COMERCIAL LLAGOSTERA

TOT PER A LA MAINADA

Primera infància - Juguines - Bicicletes

MAQUINÀRIA AGRÍCOLA

c/. Comte Guifré, 8 - c/. Cantallops, 6 LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria
Electricitat
Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIÓ

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

REPARACIÓ,
VENDA i EXPOSICIÓ

RÀDIO - TV - COLOR - HI-FI

MONTATGE D'ANTENES

AUTO-RÀDIO VÍDEO

C/. Barcelona, 7 - 12
Telèfon 83.04.30

LLAGOSTERA
(Girona)

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

